

SIRAĐIŐI



Irmak Lisesi Dergi Kulübü Yayınıdır. Sayı: 14



KIRK BİR YILLIK YALNIZLIK - SABAHATTİN ALİ KRONOLOJİSİ - SABAHATTİN ALİ'NİN MEKTUPLARI - KÜRK MANTOLU
MADONNA - İÇİMİZDEKİ ŞEYTAN - SABAHATTİN ALİ'NİN KALEMİNDEN - ATATÜRK'E MEKTUP - AŐSIN SEN BİLİYORUM
GELİŞİNDEN VE GİDİŞİNDEN - SÖYLESENE SEVGİLİM - 21 MART YA DA NAMI DİŐER EKİNOKS - AZURA - KÖR - YAŞADIM BİR
AŞK UŐRUNA - ŞEHRİN DELİSİ - YÂD - ŞİİRLER - KAHRAMANIMA MEKTUP - UZANACAK SONSUZLUŐA, YİNE BİR 19 MAYIŐTA 19
NURSEL DURUEL SÖYLEŞİSİ - YEİS- İSTANBUL OLMAK - FABLLAR - YALNIZLARIN GECESİ - KİTAP ÖNERİLERİ -
A PLACE THAT I FEEL FREE - ADVENTURES OF ONUR AND JOHNNY - NOODLES - EDUARDO GALEANO - LÄNDERVERGLEICH (DIE
TÜRKEI UND DEUTSCHLAND) - SUIVRE SES RÊVES

SIRAĐIŞI

Haziran 2019 Sayı: 14

İmtiyaz Sahibi

Irmak Okulları Adına;

Metin YOLERİ

Okullar Müdürü

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Metin YOLERİ

Okullar Müdürü

Editör

Burcu ARICAN TUFAN

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Yazı Kurulu

Sıla YURTSEVEN 11 A

Perit KURMEL 11 A

Ezgi BAYTAŞ 11 B

Ezgi EROĞLU 11 B

Ayşegül AĞIR 11 B

Sezi HASİN 10 A

Nazlı YAMAN 9 A

Dergi ve Kapak Tasarımı

Fatih KAYA

İÇİNDEKİLER

KIRK BİR YILLIK YALNIZLIK- SILA YURTSEVEN 11 A	1
SABAHATTİN ALİ KRONOLOJİSİ - DEFNE SOLMAZ 10 B	3
SABAHATTİN ALİ'NİN MEKTUPLARI - NAZLI YAMAN 9 A	6
KÜRK MANTOLU MADONNA - SEZİ HASİN 10 A	7
KÜRK MANTOLU MADONNA - 10. SINIF ÖĞRENCİLERİ	8
İÇİMİZDEKİ ŞEYTAN- EZGİ BAYTAŞ 11 B	18
SABAHATTİN ALİ'NİN KALEMİNDEN - NAZLI YAMAN 9 A, EZGİ BAYTAŞ 11 B	19
ATATÜRK'E MEKTUP - YİĞİT ERDOĞAN 9 B	20
AŞKIN SEN BİLİYORUM GELİŞİNDEN VE GİDİŞİNDEN -AYŞEGÜL AĞIR 11 B	22
SÖYLESENE SEVGİLİM - ADA ÖZTÜRK 12 B	23
21 MART YA DA NAMI DİĞER EKİNOKS - OYA PEKER GÜLER	24
AZURA-EZGİ BAYTAŞ 11 B	25
KÖR - SELEN YILDIRIM 12 B	27
YAŞADIM BİR AŞK UĞRUNA - SILA YURTSEVEN 11 A	28
ŞEHRİN DELİSİ - DURU OKAY 10 A	30
YÂD - MERAL AİKA EREN 11 A	32
ŞİİRLER - EZGİ BAYTAŞ 11 B	33
KAHRAMANIMA MEKTUP -HALİDE SEZİ HASİN 10 A	35
UZANACAK SONSUZLUĞA, YİNE BİR 19 MAYIS'TA19 - AYŞEGÜL AĞIR 11 B	36
NURSEL DURUEL SÖYLEŞİSİ	37
YEİS - SILA YURTSEVEN 11 A	41
İSTANBUL OLMAK - ADA ÖZTÜRK 12 B	44
FABLLAR - 9. SINIF ÖĞRENCİLERİ	45
YALNIZLARIN GECESİ - EZGİ BAYTAŞ 11 B	48
KİTAP ÖNERİLERİ	49
A PLACE THAT I FEEL FREE - HAZAL AİMİ EREN HAZ	54
ADVENTURES OF ONUR AND JOHNNY - KAYA ERGİN 9 B	55
NOODLES - ECE GÖKSU 9 C	56
EDUARDO GALEANO - ZEYNEP ECE EREZ 10 B	57
LÄNDERVERGLEICH (DIE TÜRKEL UND DEUTSCHLAND) - İPEK KARAGÖZ 10 B	58
SUIVRE SES RÊVES - SEZİ HASİN 10 A	59

KIRK BİR YILLIK YALNIZLIK

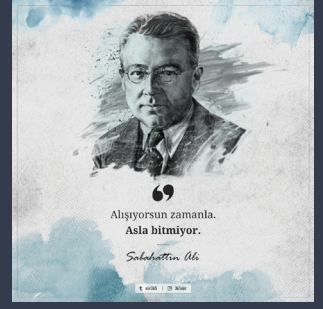
Belki sağanak yağmurun yağdığı, belki de insanın içini umutla dolduran güneşin bulutlar arasından görünüp kaçtığı 1907 yılının 25 Şubat'ında, Eğridere'de bir evde, Türk edebiyatının kaderini sonsuza dek değiştirecek biri dünyaya geldi. Yüzbaşı olan babasının Prens Sabahattin ile dostluğundan dolayı Sabahattin adını alan, iki küçük kardeşe sahip olan ve hayatı boyunca sanatı ve fikirleri için savaşacak biriydi o.

Sabahattin Ali'nin üzerinde en büyük etkiyi bırakan şeylerden biri aile yaşantısı oldu. Küçük yaşta anne olan Hüsnüye Hanım, ona yeterince ilgi gösterememiş ve Sabahattin Ali'nin gençlik yıllarındaki içine kapanıklığının temellerinin atılmasına yol açmıştır. Ali Selahattin Bey ise ona daima içinden gelenleri, doğru bir şekilde yazmasını öğütledi. Babasının teşvikiyle yazmaya başlayan Sabahattin Ali, gittiği yatılı okulda sanatla ilgilendiği için ailesinin yanına gönderilmekle tehdit edildi. Fakat tehditler, onunla yazdıklarının arasına giremedi. Sabahattin Ali, tıpkı yirmi yıl sonra olacağı gibi o zaman da derinden bağlıydı edebiyata. İstanbul'a naklini aldırdıktan sonra edebiyat öğretmeni Ali Canip Yöntem'in ilgisizliğiyle yazdıklarını önemli dergilerde yayımlatmayı başardı. Ancak 1927'de, "şu zavallı ömrünün en matemli gününü" yaşadı. Fikirlerine değer verdiği ve gösterdiği güce hayran kaldığı babası vefat etmişti çünkü. Bundan epeyce etkilenen Sabahattin Ali, "Babam İçin" şiirini yazdı. Çok sevdiği babasından bir parça taşımak istediği için soyadı kanunu çıktıktan sonra Ali soyadını aldı.

1937 yılında, Sabahattin Ali, Türk edebiyatında çok büyük bir etkiye sahip olacak olan eseri "Kuyucaklı Yusuf"u yazdı. Bu romanı yazarken cezaevindeki mahkumlardan dinlediği yaşanmış hikayelerden etkilendi. Bunu, Türkiye Cumhuriyeti'nin içinde bulunduğu durumla birleştirdi ve gözlemlerini kâğıda aktardı. Sabahattin Ali, Kuyucaklı Yusuf romanıyla Türk romanına yeni bir boyut kazandırdı. Halkın ezilmesine ve gücün kötüye kullanılmasına her zaman açıkça karşı olan Sabahattin Ali, bu romanında da bunu dile getirerek bir yenilik yapmıştır. Kitabın ana karakteri olan Yusuf, halkın ezilmesine tahammül edemez. Halkın, zenginlerin elinde bir kuklaya dönüşmesine ve acımasızca kontrol edilmesine kesin bir şekilde karşıdır. Düzene başkaldıran bir halk kahramanı olarak Türk edebiyatı tarihine geçmiştir. Yusuf, köylüler ona ne derse desin kendi inandığı şey için savaşır. Daima dürüsttür ve sömürgecilere muhalefet etmekten geri kalmaz, tıpkı Sabahattin Ali'nin de hayatının birçok döneminde yaptığı gibi...

Kuyucaklı Yusuf'u okurken dönemin Anadolu'sunu görmek ve güç dengesinin bozulmasının nasıl toplumsal sorunlara yol açtığını fark etmek mümkündür. Aynı zamanda Sabahattin Ali'nin sade ve akıcı dilinin etkilerini de bu eserinde gözlemleyebiliriz. Dil, Sabahattin Ali'nin eserlerinde karakterleri bizim iç dünyamızda daha iyi canlandırmak için bir araç olarak kullanılır.

Sabahattin Ali'nin psikolojik tahliller konusundaki en büyük ustalığını sergilediği eseri ise şüphesiz "İçimizdeki Şeytan"dır. Birbirinden çok farklı uçlarda yaşayan ve farklı ideolojileri temsil eden karakterlerin hepsini oldukça gerçekçi bir şekilde tasvir etmiştir. Eserde Peyami Safa, Nihal Atsız gibi bazı önemli sanatçılara gönderme yapılmakla birlikte, Sabahattin Ali'nin ve hepimizin çevresinde yaşayan sıradan insanları da karakterler arasında görmek mümkündür. Kitabın karakterleri hepimizin hayatımızda rastladığımız insanlardır, tıpkı Sabahattin Ali'nin her eserinde olduğu gibi... İçimizdeki Şeytan, nesnellikten uzaktır ve özellikle sağcılara karşı takındığı tavır onların tepkisini çekmiş, birçok eleştiri almasına sebep olmuştur. Ancak Sabahattin Ali, her zamanki gibi fikirlerinden ve eleştirilerinden bu sebepten dolayı vazgeçmemiş, aksine kitapta belirttiği düşüncelerin sonuna kadar arkasında durmuştur. İçimizdeki Şeytan, yalnızca bir sağ-sol çatışmasını değil, aynı zamanda aşkı, geçim sıkıntısını, ahlakı, sanatı ve birçok değeri anlatır. İçimizdeki şeytanın gerçek bir şeytan mı, yoksa bizim iradesizliğimiz mi olduğunu sorgular ve sorgulatır. Okuyucunun kendi ruhuna bir bakış atmasını ve en büyük zayıflıklarıyla yüzleşmesini sağlar.



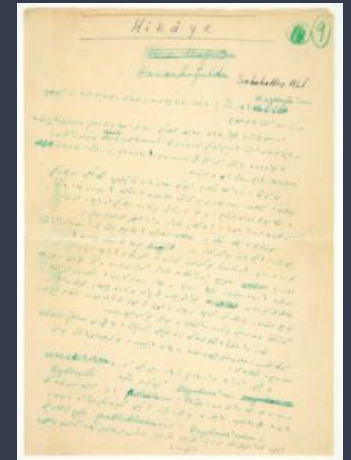
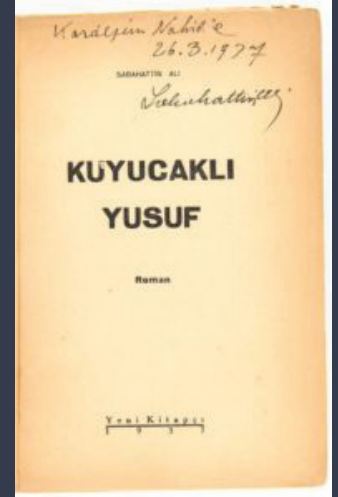
KIRK BİR YILLIK YALNIZLIK

Sabahattin Ali, hayatının birkaç büyük aşkıdan birini Mustafa Kemal tarafından yabancı dile tam anlamıyla hakim olması için gönderildiği Almanya'da tanımıştır. Kendisi üzerinde büyük bir etki bırakan o kadının adı Frolayn Puder'dir ve yazdığı bir mektupta onun hakkında şunları söylemiştir: "Almanya'da Frolayn Puder isminde bir hatuna ziyadesiyle âşıktım... Yolda mütemediyen kızcağızın yüzüne dalar, önümü görmezdim, o da hafif bir tebessümle başını bana doğru çevirerek bu salaklığımı mazur gördüğünü anlatmak isterdi. Âşık olduğum kimseler arasında bana bu kadın kadar iyi muamele edeni olmamıştır. Parmağının ucunu bile koklatmadığı halde beni kırmaz, aramızda genişlemeyen ve daralmayan muayyen bir mesafe muhafaza etmesini gayet iyi bilirdi..." Elbette ki Sabahattin Ali'nin üzerinde böylesine büyük bir etki bırakan Frolayn Puder, yıllar sonra onun ölümsüz eseri Kürk Mantolu Madonna'nın ilham perisi olacaktır. Belki de okuyucu yalnızca ana kahramanın yaşadığı acılara ve beklediği uzun gecelere değil, aynı zamanda Sabahattin Ali'nin zamanında karşılık bulamadığı hislerine de ağlamıştır. Bize her insanın içinde yatan değerli ve okunmaya değer bir hikayesi olduğunu öğreten Kürk Mantolu Madonna, Sabahattin Ali'nin kendisini satırlarda ne kadar ustaca sakladığının bir göstergesidir adeta. Kendisi sadece ana karakterinin ıstırabını bize aktarmakla kalmamış, kendi sessiz gözyaşlarını da anlatmıştır okurlarına.

Hayatı boyunca düşünceleri ve inanışları nedeniyle birçok çevre tarafından tepki gören Sabahattin Ali, onları savunmaktan hiçbir zaman vazgeçmemiştir. Yazdıklarından dolayı hapisanelerde geçirdiği vakitte bile yazmaya devam etmiştir. Tıpkı gençliğinde olduğu gibi, edebiyatla arasına hiçbir hakaretin, cezanın veya tehdidin girmesine izin vermemiştir. Günümüzde Sabahattin Ali'yi Türk edebiyatının en etkili yazarlarından biri kılan da budur aslında. Hayatımızda ve edebiyatımızda etkisini sürdüren diğer yazarlar gibi Sabahattin Ali de hayatın kendisine ettiği haksızlıklara asla yenilmemiş, aksine yazılarına sıkıca sarılmıştır. Onun büyük bir tutkuyla yazdığı eserleri okuyan her insan da bu yüzden onun cümlelerindeki duygu ve düşünce yoğunluğuyla sarsılır işte. Kürk Mantolu Madonna'yı okurken Raif'in duyduğu aşkı hayret duymadan okumak, defterin sonuna gelindiğinde birkaç gözyaşı dökmek imkansızdır. Kuyucaklı Yusuf'un başına gelenleri okurken içimizde yanmaya başlayan bir alevi hissetmemek mümkün değildir.

Sabahattin Ali'nin en kuvvetli özelliklerinden biri ise her romanında karakterlerin hislerini anlamamızı sağlamasıdır. Yazdığı hikayeleri, romanları okurken onun aklından geçen mekanlar, insanlar ve duygular bizim zihnimizde de canlanır. Kimi zaman insanın içinde giderek büyüyen o korkutucu aşk hissini duyumsarız onun eserlerini okurken, kimi zaman da içimizdeki gizli şeytanların bizi nasıl esir aldığını fark ederiz. Bazen Sabahattin Ali'nin yarattığı karakterlerin cesur davranışlarından etkilenir, biz de kendi inanışlarımız ve düşüncelerimiz için bir adım öne çıkmak, kendimizi savunmak isteriz. Sabahattin Ali, cümleleriyle yalnızca düşüncelerini ve ideolojilerini değil, karakterlerinin ve bazen kendisinin hislerini de çok güzel aktarmıştır bize.

İnsanın ruhunu cümleleriyle keşfeden ve Türk edebiyatına yeni bir soluk getiren Sabahattin Ali, 1948'te yaşamını yitirdi. Ölümü, çözülmüş sayılmasına rağmen hâlâ karanlıkta kalan detaylar ve soru işaretleriyle doluydu. Kendisini kaybetmiş olsak bile edebiyatımıza ve onu okuyan her insana kattıklarını hiçbir zaman yitirmedik, yitirmeyeceğiz.



SABAHATTİN ALİ KRONOLOJİSİ



1907 25 Şubat 1907'de Gümülcine'ye bağlı Eğridere'de dünyaya geldi.

1914 İstanbul'da Üsküdar Füyuzat-ı Osmaniye'de ilköğrenime başladı. Çanakkale İptidai Mek-tebinde okudu.

1918 Ailece İzmir'e göç ettiler. Kısa bir süre sonra Edremit'e döndüler.

1921 Edremit İptidai Mektebini bitirdi.

1922 Balıkesir Öğretmen Okuluna girdi.

1924 Balıkesir Öğretmen Okulu gazetesinde ilk yazıları yayımlandı.

1926 Balıkesir Çağlayan dergisinde ilk şiirleri yayımlandı.

1927 İstanbul Muallim Mektebi'ni bitirdi. Yozgat Cumhuriyet İlkokuluna atandı.

1928 Açılan sınavı kazanarak Maarif Vekâleti tarafından Almanya'ya öğrenci olarak gönderildi.

1930 Almanya'dan döndü.

Yaz maaşını alabilmesi için Bursa'nın Orhangazi - Orhaneli ilçesine atandı. Gazi Eğitim Enstitüsü'nde yapılan Almanca yeterlilik sınavını başarıyla geçti. Aydın Ortaokulu Almanca öğretmenliğine atandı.

Resimli Ay dergisinde düzeltmen ve sekreter olarak çalışan Nâzım Hikmet'le tanıştı.

İlk toplumsal gerçekçi öyküsü "Bir Orman Hikâyesi" Resimli Ay'da yayımlandı.

1931 İhbar sonucunda öğrenciler arasında yıkıcı propaganda yaptığı gerekçesiyle tutuklandı.

Aydın Hapishanesi'nde üç ay tutuklu kaldıktan sonra aklandı.

Konya Ortaokulu Almanca öğretmenliği görevine atandı.

1932 "Kuyucaklı Yusuf" Yeni Anadolu gazetesinde yayımlanmaya başlandı ancak tamamlanamadı.

Bir eğlence sırasında okuduğu şiirle Atatürk'e hakaret ettiği gerekçesiyle Cemal Kutay ve Mehmet Emin Soysal tarafından ihbar edilince tutuklandı.

1933 Konya Asliye Ceza Mahkemesi tarafından on iki ay hapse mahkûm edildi. Temyiz için verdiği dilekçeye olumsuz yanıt verildi. Cezası on dört aya çıkarıldı.

29 Nisan'da memuriyet kaydı silindi.

Sinop Hapishanesi'ne gönderildi.

Cumhuriyet'in onuncu yılı dolayısıyla çıkarılan afla cezasının bitimine birkaç ay kala hapisten çıktı.

Eski görüşlerini değiştirdiğini bildirmesi koşuluyla devlet görevine atanmasına karar verildi.



SABAHATTİN ALİ KRONOLOJİSİ

1934 Atatürk'ü öven "Benim Aşkım" adlı şiiri Varlık dergisinde yayımlandı. Milli Eğitim Bakanlığı Neşriyat Müdürlüğü büro şefliğine, ardından da Talim ve Terbiye Dairesi mümeyyizliğine atandı. Dağlar ve Rüzgâr adlı şiir kitabı yayımlandı.

1935 Hüseyin kızı Aliye ile evlendi. Milli Eğitim Bakanlığı Neşriyat Müdürlüğü kalembaşılığına getirildi. Ek görevle Ankara İkinci Ortaokulu'na Almanca öğretmenliğine başladı. 16 öyküden oluşan "Değirmen" adlı kitabı yayımlandı.

1936 Babasının adı Ali'yi soyadı olarak kullanmak istedi. Özel adların soyadı olamayacağı söylendiği için "Alı" soyadını aldı ama bu soyadını hiç kullanmadı. "Kuyucaklı Yusuf", Tan gazetesinde tefrika edilmeye başladı. "Kağrı" adlı öykü kitabı yayımlandı.

1937 Kuyucaklı Yusuf yayımlandı. Askere alındı. Saffet Arıkan'ın yardımıyla teğmen oldu. Kuyucaklı Yusuf, aile hayatı ve askerlik aleyhinde olduğu gerekçesiyle toplatıldı. Kızı Filiz doğdu. Ses adlı öykü kitabı ve Kuyucaklı Yusuf yayımlandı.

1938 Teğmen olarak Eskişehir'e gönderildi. Ankara Musiki Muallim Mektebine atandı. Devlet Konservatuarında Carl Ebert'in çevirmeni, öğretmen ve dramaturg olarak çalışmaya başladı.

1939 "İçimizdeki Şeytan" Ulus gazetesinde tefrika edildi.

1940 İçimizdeki Şeytan yayımlandı. Savaş nedeniyle bir kez daha askere alındı. İstanbul'da Büyükdere'de ekmekçi kolunda görevlendirildi. "Kürk Mantolu Madonna" Hakikat gazetesinde tefrika edilmeye başladı.

1943 Kürk Mantolu Madonna yayımlandı. Yeni Dünya adlı öykü kitabı yayımlandı. Ignazio Silone'nin Fontamara adlı romanını Türkçeye çevirdi.

1944 Kendisine hakaret eden Nihal Atsız'ı mahkemeye verdi. Atsız, suçlu bulunup dört ay hapis cezasına mahkûm edildi. Üçüncü kez askere alındı. Çankırı'ya gönderildi.

1945 Cami Baykurt'la birlikte Yeni Dünya gazetesini yayımladı. Tan gazetesi ve kimi yayınevleri saldırıya uğradı. Bakanlık emriyle etkin görevlerine son verildi.

1946 Aziz Nesin'le birlikte Markopaşa'yı çıkarmaya başladı.

1947 Markopaşa'da yayımlanan "Topunuzun Köküne Kibrit Suyu" başlıklı yazıdan dolayı



SABAHATTİN ALİ KRONOLOJİSİ

Cemil Sait Barlas'a hakareten dört ay, "Biliyor musunuz?" başlıklı yazıdan dolayı Falih Rifki Atay'a hakareten üç ay mahkûmiyet cezası aldı. Yargıtay'a başvurdu. Markopaşa'da yayımlanan "Ali Baba ve Kırk Haramiler: Divanhane Bir Röportaj" başlıklı yazıda Büyük Millet Meclisi ve Bakanlar Kurulu'na "Kırk Haramiler" denerek hakaret edildiği gerekçesiyle aleyhinde dava açıldı, mahkemede beraat etti. Markopaşa sıkıyönetim tarafından kapatılınca Merhumpaşa'yı, Malumpaşa'yı, Alibaba'yı yayımladı.

"Hasan Âli-Kenan Döner Komedi" başlıklı yazıdan dolayı Nihal Atsız'a hakareten dava açıldı.

Cemil Sait Barlas'a hakaret davasında cezası kesinleşince Sultanahmet Tevkifhanesi'ne kondu. Üsküdar Paşakapısı Hapishanesi'ne nakledildi.

Hapisten çıktı.

"Adalet Koridorlarında" başlıklı yazı nedeniyle adliyenin manevi şahsiyetini tahkir davası açıldı ve tutuklama kararı verildi.

Bir süreliğine İzmir'e gitti.

Bulunduğu yerin adresini bildirerek teslim oldu.

Sultanahmet Tevkifhanesi'ne kondu. On iki gün yattı, duruşmadan sonra serbest bırakıldı. Sırça Köşk adlı öykü kitabı yayımlandı. Kısa zaman sonra Bakanlar Kurulu kararıyla toplatıldı.

1948 Zincirli Hürriyet'teki "En Büyük Tehlike" başlıklı yazısı nedeniyle kovuşturmaya uğradı.

Bir kamyon satın alarak nakliyeciliğe başladı.

Hapisteyken tanıştığı Berber Hasan Tural'ın bulduğu Ali Ertekin aracılığıyla yurtdışına kaçmaya çalıştı.

16 Haziran'da cesedi Kırklareli'nin Sazara köyü yakınlarında bulundu.

28 Aralık'ta İstanbul polisi, Bulgaristan'a adam kaçıran bir şebekeyi izlediği sırada Ali Ertekin'i tutukladı.

1949 11 Ocak'ta Sabahattin Ali'nin cesedi gömüldüğü yerden çıkarılarak Kırklareli Memleket

Hastanesi'nde muayene edildi.

12 Ocak'ta Ali Ertekin'in Sabahattin Ali'nin katili olduğu açıklandı.

2 Nisan'da Ali Ertekin cinayeti milli duygularla işlediğini söyledi.

30 Nisan'da Ali Ertekin Kırklareli Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanmaya başladı.

1950 15 Ekim'de Ali Ertekin dört yıl ceza aldı. Aynı yıl çıkarılan af yasasından yararlanarak salıverildi.

1965 Sabahattin Ali'nin bütün eserleri yayımlanmaya başladı.

Defne SOLMAZ 10 B

SABAHATTİN ALİ'NİN MEKTUPLARI

Sabahattin Ali 25 Şubat 1907'de Eğridere'de doğdu. 2 Nisan 1948, Kırklareli'de vefat etti. Türk yazar ve şairdir. Edebi kişiliğini toplumcu gerçekçi bir düzleme oturarak yaşamındaki deneyimlerini okuyucusuna yansıttı ve kendisinden sonraki Cumhuriyet Dönemi Türk edebiyatını etkileyen bir figür hâline geldi. Daha çok öykü türünde eserler verse de romanlarıyla ön plana çıktı; romanlarında uzun tasvirlerle ele aldığı sevgi ve aşk temasını, zaman zaman siyasi tartışmalarına gönderme yapan anlatılarla zaman zaman da toplumsal aksaklıklara yönelttiği eleştirilerle destekledi. Kuyucaklı Yusuf (1937), İçimizdeki Şeytan (1940) ve Kürk Mantolu Madonna (1943) romanları Türkiye'deki edebiyat çevrelerinin takdirini toplayarak hem 20. yüzyılda hem de 21. yüzyılda etkisini sürdürdü.

Canım Aliye ve Ruhum Filiz adlı kitapta ise Sabahattin Ali'nin eşine gönderdiği mektupları bulacaksınız. Kitap, Sabahattin Ali'nin 15 Şubat 1935 günü eşine gönderdiği mektup ile başlamaktadır. Zaten kitapta eşine yolladığı mektuplar yer almaktadır. Bu dönemde Sabahattin Ali ve eşi nişanlı bulunmaktadırlar ve dönem itibari ile yazılar Arapça yazılmıştır. Kitapta mektubun görselini bulabildiğiniz gibi sağda Türkçeye çevrilmiş halini bulacaksınız. Mektubun elle yazılmış halinin okurlara sunulması da bu eseri etkileyici kılıyor. İleriki sayfalarda zaman ilerledikçe Sabahattin Ali'nin kızı Filiz Ali ile de karşılaşılıyor ve ona yazılan mektupları okuyorsunuz. Sabahattin Ali'nin kızına yazmış olduğu mektuplar ise Türkçedir. Mektupları okurken fark edeceğiniz bir diğer husus ise mektupların çok kibar bir dille yazılmış olmasıdır. Mektuplar haber iletmek için kullanıldığından o kadar da düzgün veya düşünülmüş olarak hayal edilmezler. Fakat durum bunun tam tersi. Her cümlemin üzerinde özenle düşünülmüş ve nezaket unsurlarına oldukça yer verilmiştir.

Çift, 16 Mayıs 1935'te Kadıköy Evlendirme Dairesi'nde evlendi. Kitapta bu süreç ve öncesinde yaşananlar mektuplarla anlatılmıştır. Yaşananlara ve konuşulanlara birinci dereceden tanıklık etmek gerçekten de çok farklı bir anlam katıyor. Bir yazarın anlattığı kitabı değil de gerçek ve yaşanmış bir şeyi kendi yorumlarınızla okuyabilmek gerçekten de harika.

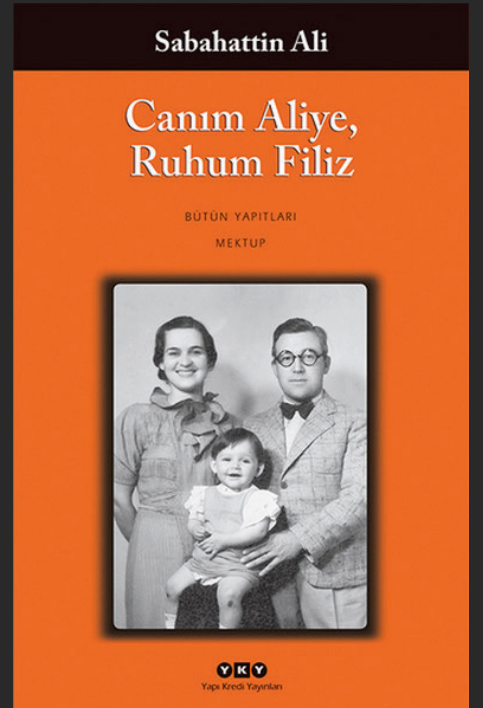
Kitapta bulunan son mektup 13 Mart 1948'e aittir. Sabahattin Ali ise 16 Haziran 1948'de bir çoban tarafından ölü olarak bulunmuştur. Cinayetin sorumlusu ise hiçbir zaman bulunmadı. Ölümüne inanmayanlar da vardı. Elbette geride bıraktığı öyküleriyle romanlarıyla o zaten hiç ölmeyecekti.

Nazlı YAMAN 9 A

Herkeslerden Sevgili Aliye,

İnsanların hepsi bir değildir. Ben kendim iyi insan olmak isterim fakat kötü olanlara da hayretle bakmam. Hatta kızmam bile ancak kötülükleri bana taalluk ederse kendimi müdafaa ederim. Şunu esas olarak kabul etmeliyiz ki insanların hemen ekserisi yalnız kendilerini düşünür. Dünyadaki bütün felaketlerin, uygunsuzlukların, bayağılıkların sebebi işte bu her şeyden evvel kendini düşünmek illetidir. İlk bakışta insana bir kurnazlık ve akıllılık gibi görünen bu hal hakikatte aptallıktır. Çünkü dünyada bir insanın yardım ve alakasına muhtaç olmadan yaşamayı mümkün olmayacağına, hatta en kötü hayvanlarda bile birbirlerine yardım hissi mevcut bulunduğuna göre, sadece kendini düşünmek ve başkalarının da böyle yapmasını istemek kendi kendisinin kuyusunu kazmaktır. İnsan başkalarına yardım ettiği, başkalarını sevdiği kadar yükselir. Dünyada hayatın bir tek manası varsa o da sevmektir. Hatta mukabele edilmesini bile beklemeden sevmek. Başka bir insanı bahtiyar edebilmek, kendini bahtiyar edebilmekten daha güç fakat daha insancadır. Bugün böyle düşününenlere saf, hatta enayi derler. Fakat ne derlerse desinler, biz kalbimizin ve kafamızın doğru bulduğu şeyleri etrafın ne dediğine bakmadan yapmalıyız. Hayatta en büyük vazife, en büyük saadet olarak şunu almak lazımdır: Bize yakın ve uzak bütün insanlara yardım etmek, bütün insanların iyiliğine çalışmak...

Sabahattin Ali, Canım Aliye Ruhum Filiz



KÜRK MANTOLU MADONNA

Sabahattin Ali'nin oldukça ilgi gören ve sevilen, mutlaka okunması gerektiği söylenen bir eseridir Kürk Mantolu Madonna. Yıllarca çok satanlar listesinde yer alan bu ölümsüz eserin çok sevilmesinde Sabahattin Ali'nin, aslında basit gibi görünen bir aşk hikâyesini kendine özel, biricik dili ve sempatik anlatımıyla dile getirmesi önemli bir rol oynamaktadır. Hem yürek burkan hem de yüzümüzde tebessüm oluşturan, okuması keyifli bir romandır. Klasik bir aşk romanı gibi gözükse de Kürk Mantolu Madonna, Sabahattin Ali yarattığı karakterlerle romana farklı mesajlar da sıkıştırmıştır.

Romanda üç ana karakter bulunmaktadır: Rasim, Raif Efendi ve Maria Puder. Romanı ilk okumaya başladığımızda Rasim ile tanışıyoruz. Rasim, esas hikâyeyi öğrenmemizi sağlayacak olan karakterdir. Hikaye, Rasim'in işsiz kalmasıyla başlar. Birçok yere başvurup iş arasa da bulamaz. Bir gün Rasim, eski bir arkadaşı olan Hamdi Bey ile karşılaşır. Şansına Hamdi Bey, arkadaşının iş sıkıntısına çözüm sağlayabilecek kadar başarılı bir konumda, bir şirkette çalışmaktadır. Hamdi Bey, Rasim'in iş sıkıntısını çözer. Rasim, Raif Efendi ile aynı odada çalışmaya başlar. Raif Efendi Almancadan çeviri yapmaktadır. Raif Efendi'nin sessizliği, Rasim'in ilgisini çeker, konuşmaya çalışsa da birkaç diyalogdan ileriye gidemezler. Birkaç gün Raif Efendi işe gelmez, Hamdi Bey de biriken işleri Raif Efendi'ye götürmesi için Rasim'i görevlendirir ve Rasim de bunun Raif Efendi'yi tanımak için iyi bir fırsat olduğunu düşünür. Eve gittiğinde ailesi ile tanışır ve Raif Efendi'nin ailesi tarafından ezildiğini görür. Raif Efendi, öleceğini anladığı an, Rasim'den işteki eşyalarını ister ve siyah kaplı defteri yakmasını rica eder. Rasim, içinde yazanları çok merak ettiği için defteri okumaya başlar. Hikâyeyi iki bölüme ayırırsak birinci bölüm burada sona erer.

Raif Efendi, sessiz sakin bir çocuktur. Babası Raif'in Almanya'ya gidip sabun üretimini öğrenmesini ister, Raif de bu şansı kaçırmaz ve Almanya'ya gider ve bir sabun fabrikasında çalışmaya başlar. Günler geçtikçe fabrikaya daha az giden Raif, günlerini gezerek geçirir. Yine bir gün bir sergideyken bir tablodan çok etkilenir. Güzel bir kadının portresidir bu tablo. Onu görmek için her gün sergiye gider. Bir gün bu tabloya bakarken bir kadın gelir ve neden o tabloyu her gün seyrettiğini sorar, Raif ise annesine benzettiği cevabını verir. Bir gün arkadaşı ile gezerken aynı kadını görür ve ertesi gün onu aynı yerde bekler. Kadını takip eder, Atlantik adlı bir gece kulübüne girdiğini görür. Kadın, gece kulübünde keman çalıp şarkı söylemektedir. O gece Raif'le tanışır ve tablodaki kadının kendisi olduğunu söyler. Bu kadının adı Maria Puder'dir. O günden sonra arkadaş olurlar fakat Raif'in hisleri arkadaşlıktan daha fazlasıdır. Maria her ne kadar hiçbir erkeğe âşık olmayacağını düşünse de o da Raif'e âşık olur fakat bu aşk Türkiye'den gelen bir haberle bölünür. Raif'e babasının

KÜRK MANTOLU MADONNA

öldüğünü ve işlerin başına geçmesini haber veren bir telgraf gelir. Memleketine geri döner, bir süre mektuplaşsalar da mektuplar kesilir. Maria'dan haber alamayan Raif, terk edildiği kanaatine varır. Raif, sessiz sakin hayatına dönmüşken yıllar sonra Maria'nın kuzeniyle karşılaşır, kuzeninun yanında bir de kız çocuğu vardır. Kuzeni onun Maria'nın kızı olduğunu söylediğinde Raif onun kendi kızı olduğunu anlar fakat hiçbir şey yapamaz. Maria'nın kuzeni ve kızının trene binip gitmelerini izler.

Kürk Mantolu Madonna, yürek burkan aşk hikâyesinden daha fazlası aslında. Raif Efendi ve Maria Puder, karakterleri ile yalnızlık ve yabancılaşma olgusunu çok güzel bir şekilde anlatmış yazar. Raif Efendi kitap boyunca sessiz sakin, kendi halinde bir insan olarak betimlenmiştir. Arkasında yatan hikâyeyi öğrendikçe Raif Efendi'nin nasıl toplumdan soyutlandığını, yalnızlaştığını görüyoruz. İş yerinde, evde, ev halkı tarafından bile hak ettiği gibi davranılmayan Raif Efendi'nin üstündeki baskıyı görebiliyoruz. Raif Efendi, Maria ile tanışmadan, Almanya'ya gitmeden önce de sakin sessiz, sanatla ilgilenen biridir. Çok roman okuduğunu biliyoruz hatta Almanya'ya gitmeyi hemen kabul etmesindeki en büyük etkenlerden biri de buydu. Maria Puder de aynı şekilde hayatta doğruyu arayan, sanatı seven, idealist bir kadındı. Uzun süre Raif Efendi'ye olan aşkını kabul edemedi. Maria, insanlara bağlanmaktan korkuyordu. Maria'nın bu yönünün nedeni kendi kafasında yarattığı dünyadan çıkmak istememesiydi. Toplumdan öyle yabancılaşmıştı ki kendini ilk defa başka birisinde bulduğunda korktu, ilişkiyi kabul etmek istemedi. Bu iki karakter birbirlerine çok benziyorlardı, aşklarının nedeni de buydu benim fikrimce. İkisi de toplumun dışında kalıp dünyayı sadece gözlemleyerek kendi güvenli alanlarında yaşamayı seviyorlardı. Birbirlerini anlıyorlardı. Bu özellikler genelde sanatçılarda bulunur, zaten sanatçı bakış açıları da onları bir araya getiren şey değil miydi? Maria'nın kendisini görmeden önce Raif Efendi ona âşık olmuştu bile. Birbirleriyle güvenli alanlarından çıkan, hayat bulan bu ikili, Raif'in ülkesine geri dönmesiyle sarsılırlar. Maria'dan gelen mektuplar kesildiğinde Raif yine eski yalnız, içine kapanık hâline geri döner.

Tatlı ve acı bu aşk hikâyesine bir de bu yönden bakınca Sabahattin Ali'ye tekrardan saygı duymamak mümkün değil. Bu hikâyenin bu kadar sevilmesinin nedeni bence herkesin hayatında kaybettiği bir Maria'nın olması. Hikâye o kadar içten ve doğal ki tüm zamanlara hitap ediyor, herkes kendinden bir şey buluyor.

Sezi HASİN 10 A

ÖĞRENCİ ÇALIŞMALARI



Bir düşüncenin, bir duygu ya da güzelliğin anlatılmasında kullanılan yöntemlerin tümü ve bu yöntemler sonucunda ortaya çıkan üstün bir yaratıcılıktır sanat. İnsanoğlu yüzyıllardır bilgisini, gözlemlerini, iç dünyasını ve yaratıcı gücünü; farklı malzemeler ve yöntemler kullanarak anlatıyor. Ancak her ne şekilde olursa olsun hepsinin temelinde estetik algı ve güzellik yatıyor.

Öyleyse güzel olan nasıl yaratılıyor?

Afşar Timuçin, "Güzeli farklı sanat dallarında değişik görünümler altında buluyoruz. Her sanat dalı güzeli kendine göre, kendi olanaklarına, kendi yöntemlerine, kendi teknik olasılıklarına göre belirlemekte ya da biçimlemektedir. Her sanat güzeli oluşturulurken başka biçimler kullanır, kimi tahtayı yontar, kimi boyaları karıştırır, kimi sözlerle, sözcüklerle oynar ancak amaç ortaktır." diyor ve çok da doğru söylüyor.

Bu görüşün de belirttiği gibi estetik, sanatları birbiriyle kardeş kılıyor. Her sanat, öbür sanatlarla hiçbir şey söylemeyen apayrı bir güzelin peşinde olsaydı estetikten ya da tek bir estetikten söz edemeyecektik; belki estetiklerden, ayrı ayrı estetiklerden, birbiriyle hiçbir bağlantısı olmayan apayrı güzel araştırmalarından söz edebilecektik. Voltaire'nin dediği gibi, "Tüm sanatlar kardeştir, her sanat öbür sanatları aydınlatır."

İşte tam da bu noktada, biz konuyu edebiyat ve fotoğraf sanatı bütünlüğünde ele almak istedik. Eğer bir fotoğraftan binlerce öykü çıkarılabiliyorsa bir edebi eser de neden fotoğraf karelerine taşınmasın? Edebi metnin olanakları sayesinde, okuduğunu zihninde canlandıran okuyucu; anlatılanların yarattığı zihinsel imajları, bir kompozisyon halinde neden görsel bir alana taşımasın? gibi düşüncelerden hareketle, bu yıl 10. sınıf öğrencilerimizin okuma kitaplarından biri olarak seçtiğimiz "Kürk Mantolu Madonna" romanının etkileyici satırlarını, bir fotoğraf karesine dökerek sıra dışı bir etkinlik gerçekleştirdik.

Peki, neden Kürk Mantolu Madonna?

Çünkü...

Sabahattin Ali'nin kaleme aldığı ve Türk edebiyatının en güçlü yapıtlarından biri olan bu ölümsüz eserin, 18 Aralık 1940 - 8 Şubat 1941 tarihleri arasında Hakikat gazetesinde "Büyük Hikâye" başlığı ile tefrika edilmesinin üzerinden 78, 1943 kitap olarak yayımlanışının üzerinden ise 75 yıl geçti.

Buna karşın; 2010 yılından itibaren Türkiye'nin çok satan kitaplar listesinde en üst sırada yer alan Kürk Mantolu Madonna sadece Türkiye'de değil, dünyada da özel bir ilgi gördü. Türkiye'deki satış rakamları bir milyona yaklaşan roman, 2017 itibarıyla 20'den fazla ülkede yayımlandı ve Penguin Classics dizisinde yer aldı. Dolayısıyla öğrencilerimize okuma aşkını, sanatın birleştirici gücünü aşılama çabamızın böylesi nadide bir eseri görmezden gelmek olmazdı ve olmadı da.

İşte tüm sebeplerden dolayı, 10. sınıf öğrencilerimizin; Türk edebiyatının kült eserlerinden birinin, kendilerini en çok etkileyen satırlarını görünür kılmaya çabaladığı çalışmalarını sizlerle paylaşmaktan mutluluk duyuyoruz.

S.Selin ODABAŞ TENGİZ
T. Dili ve Edebiyatı Öğretmeni



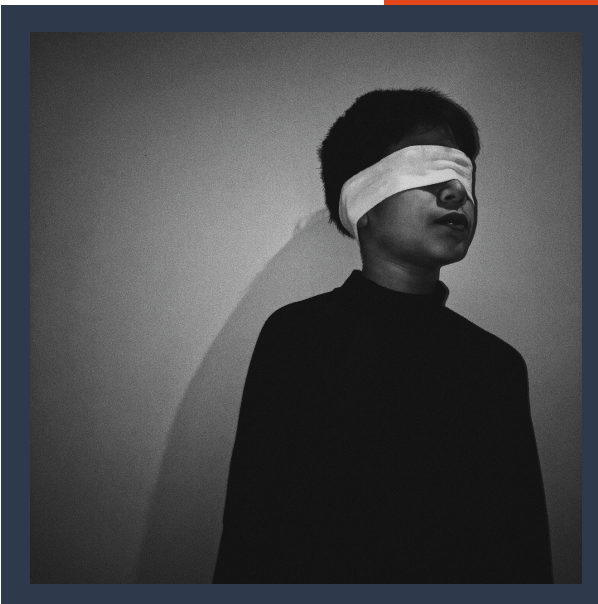
YAĞMUR EKTAŞ

"Bir kitabı okurken geçen iki saatin; ömrümün birçok senelerinden daha dolu, daha ehemmiyetli olduğunu fark edince insan hayatının ürkütücü hiçliğini düşünür ve yeis içinde kalırdım."



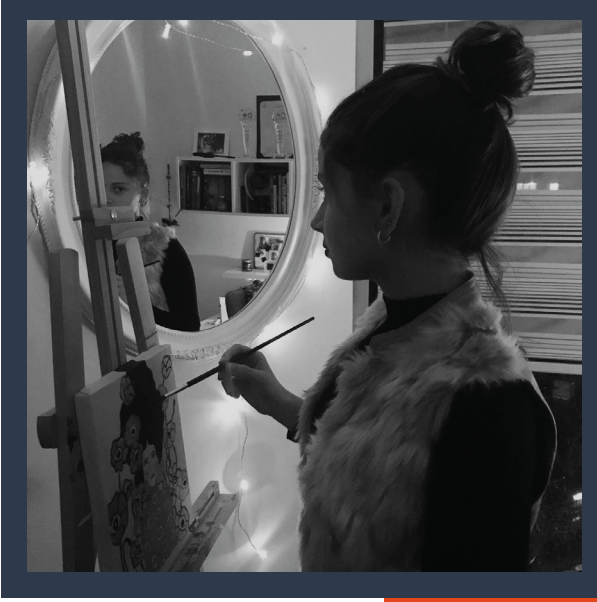
ZEYNEP ECE EREZ

"Busergide ilk defa resim teşhireden bugenç sanatkârdan oldukça uzun bahsediyordu. Daha ziyade klasiklerin yolunda yürümek istediği anlaşılan ressam kadının, hayret verecek kadar büyük bir ifade kabiliyetine malik olduğu, kendi portrelerini yapan sanatkârların çoğunda görülen 'güzelleştirme' veya 'inadına çirkinleştirme' temayüllerinin onda bulunmadığı söyleniyor, birçok teknik mütalaalardan sonra nihayet tablodaki kadının, duruşu ve yüzünün ifadesi bakımından, tuhaf bir tesadüf eseri olarak, Andres del Sarto'nun Madonna d elle Arpie tablosundaki Meryemana tasvirine insanı şaşırtacak kadar çok benzediği iddia ediliyor ve yarı şaka bir ifade ile 'Kürk Mantolu Madonna'ya muvaffakiyetler temenni edilerek başka bir ressamdan bahse geçiyordu."



İPEK BİLİM

"İnsanlar birbirlerini tanımanın ne kadar güç olduğunu bildikleri için bu zahmetli işe teşebbüs etmektense körler gibi rastgele dolaşmayı ve ancak çarpıştıkça birbirlerinin mevcudiyetinden haberdar olmayı tercih ediyorlardı."



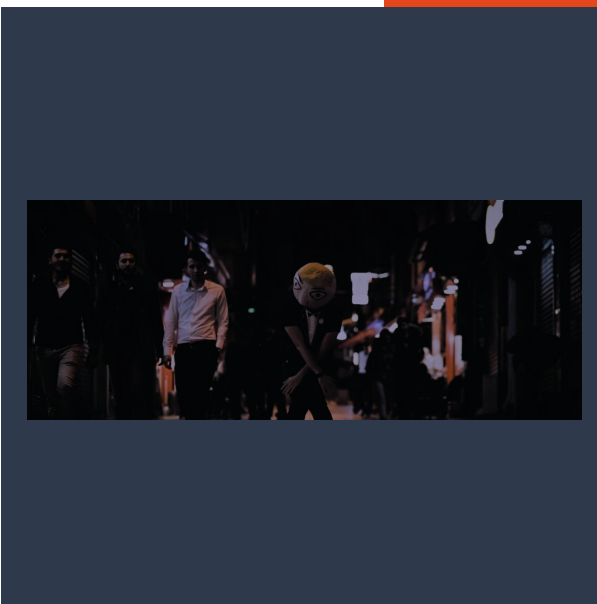
İPEK KARAGÖZ

"Öyle ya, ressam kendi resmini yapmış olduğuna göre bu harikulade kadın aramızda dolaşmakta, hülâsa yaşamaktaydı."



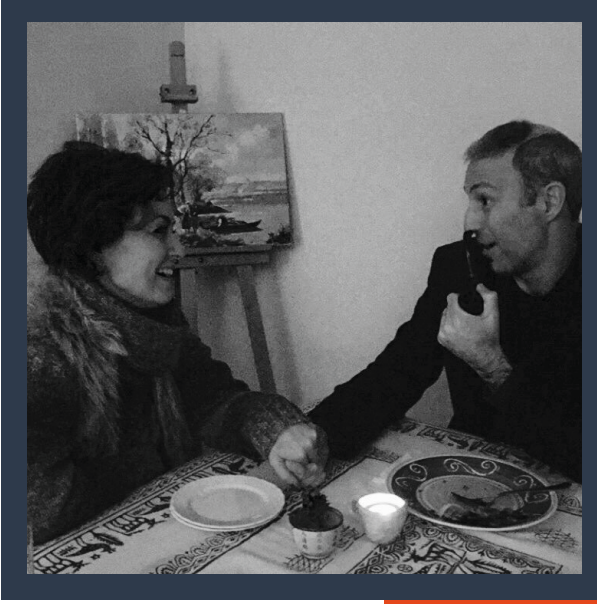
DEFNE DORUK

"Senelerden beri hiç kimseye bir tek kelime bile söylemedim. Hâlbuki konuşmaya ne kadar muhtacım."



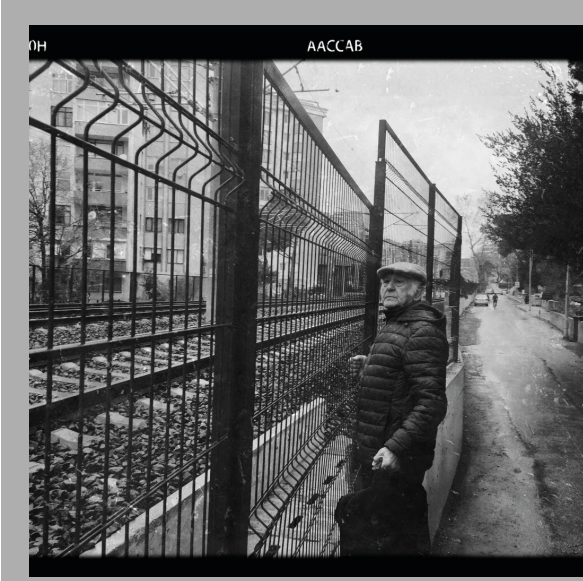
ÖZGÜN CAN ORHAN

"Göreceksiniz ya, ben dünyadan ziyade kafamın içinde yaşayan bir insanım."



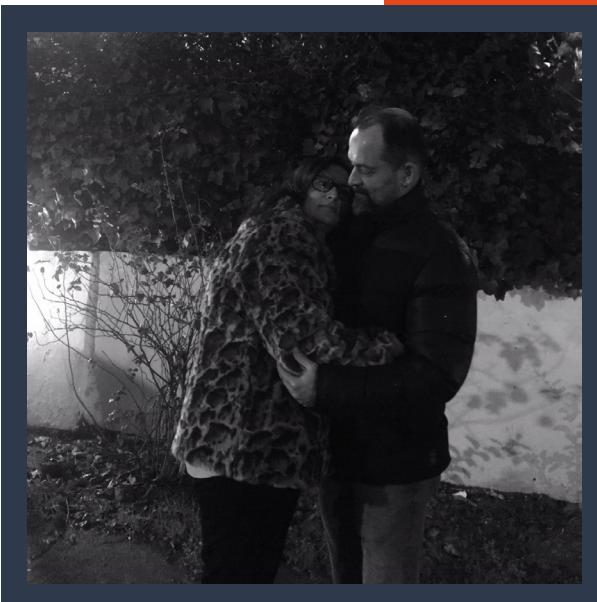
ZEYNEP YILDIZ

"Seninle şöyle bir oturup konuşamadık."



SİMLA TÜRKMENİĞLU

"Tren hareket etti. Onlara elimi salladım. Frau Döppke'nin haince güldüğünü fark ettim."



DERİN ERGİN

"Bu akşam anladım ki bir insan diğer bir insana, bazen hayata bağlandığından çok daha kuvvetli bağlarla sarılabiliymiş."



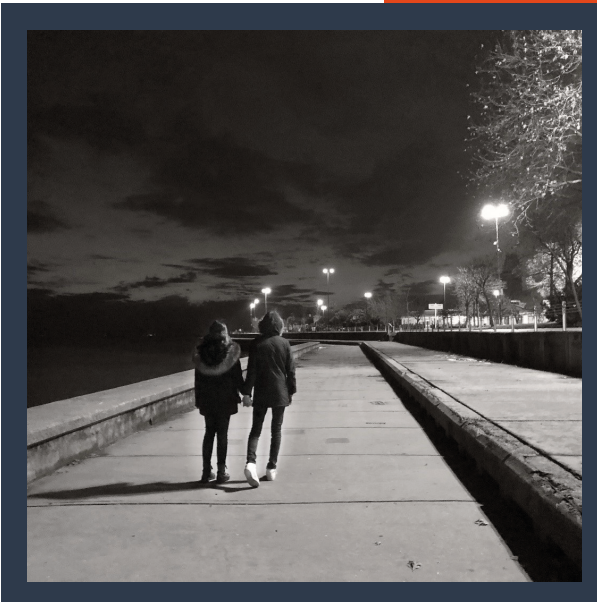
SEZİ HASİN

"Çizdiğim resimleri büyük bir titizlikle saklıyor ve ortaya çıkarmaktan utanıyordum. Bunlar tesadüfen birinin eline geçse çıplak ve mahrem bir halde yakalanmış bir kadın gibi şaşırıyor, kıpkırmızı oluyor ve kaçırıyordum."



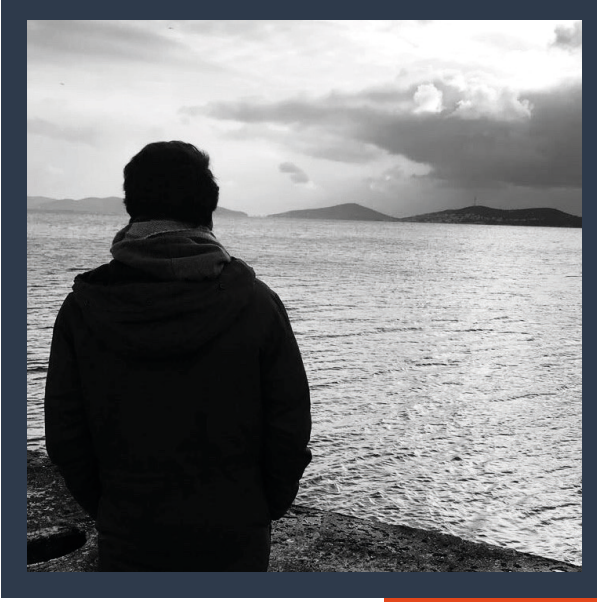
KEMAL AŞIK

"İlk haftalar, kendimi idare edecek kadar lisan öğrenmek ve hayran hayran etrafıma bakınarak şehri dolaşmakla geçti. İlk günlerin şaşkınlığı çok sürmedi. Burası da en nihayet bir şehirdi. Sokakları biraz daha geniş, çok daha temiz, insanları daha sarışın bir şehir. Fakat ortada insanı hayretinden düşüp bayılmaya sevk edecek bir şey de yoktu. Benim hayalimdeki Avrupa'nın nasıl bir şey olduğunu ve şimdi içinde yaşadığım şehrin buna nazaran ne noksanları bulunduğunu kendim de bilmiyordum... Hayatta hiçbir zaman kafamızdaki kadar harikulade şeyler olmayacağını henüz idrak etmemiştim."



ELİF SELİN GÜR

"Ah Maria, niçin seninle bir pencere kenarında oturup konuşamıyoruz? Niçin rüzgârlı sonbahar akşamlarında, sessizce yan yana yürüyerek ruhlarımızın konuştuğunu dinleyemiyoruz? Niçin yanımda değilsin?"



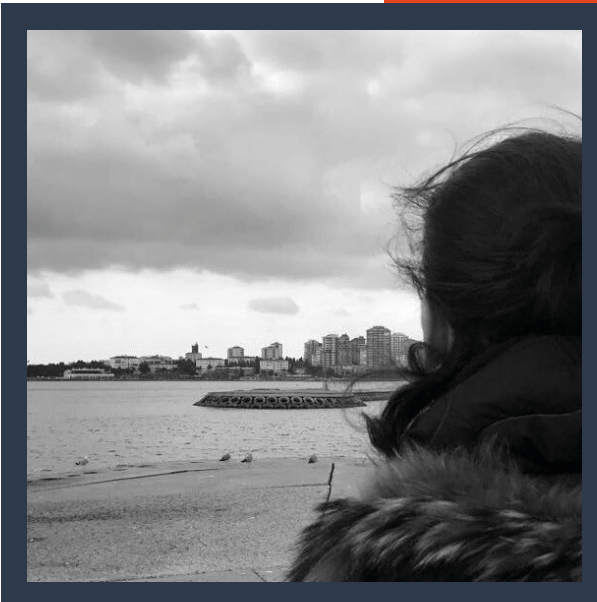
HASAN BORA BİNİCİ

"Dünyada bana hiçbir şey, tabiattan melül bir insanın zorla gülmeye çalışması kadar acı gelmemiştir."



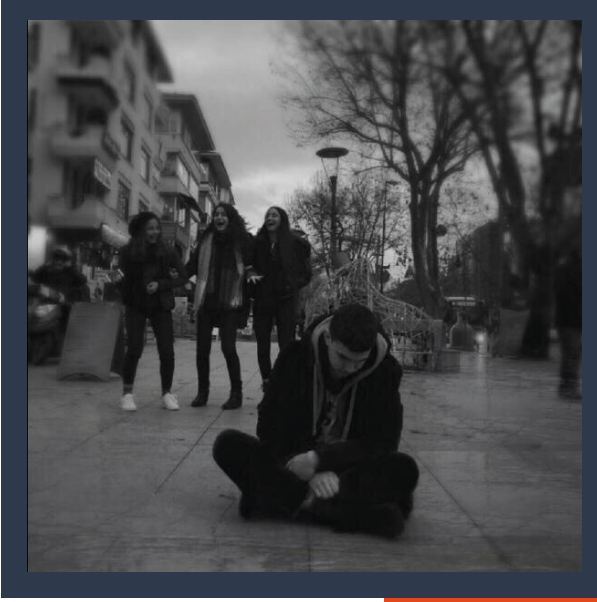
ECENAZ BİLGİLİ

"Bir kitabı okurken geçen iki saatin; ömrümün birçok senelerinden daha dolu, daha ehemmiyetli olduğunu fark edince insan hayatının ürkütücü hiçliğini düşünür ve yeis içinde kalırdım."



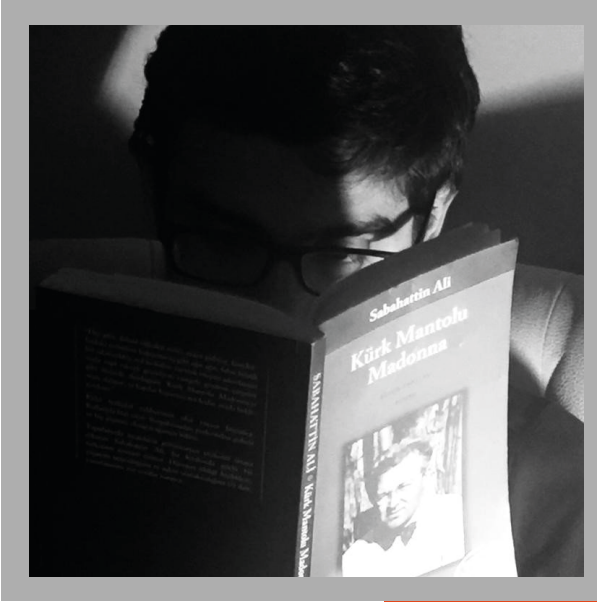
MERT VAROL ÜNLÜ

"Tesadüf seni önüme çıkarmasaydı, yine aynı şekilde fakat her şeyden habersiz yaşayıp gidecektim. Sen bana, dünyada başka türlü bir hayatın da mevcut olduğunu, benim de bir ruhum olduğunu öğrettin."



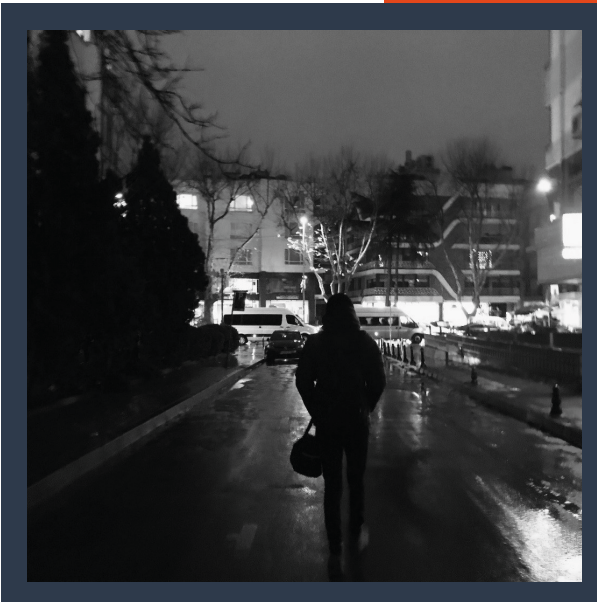
DERİN TUNCEL

"Eğleniyorlardı. Yaşıyorlardı. Ve ben, kafamın içine ve yalnız kendi ruhumla kapanmakla onların üstünde değil, altında bulunduğumu anlıyordum."



KAAN TARKAN TARIM

"Halbuki en çok okuduğum bir kitabın, en çok okuduğum satırı bile bana bazen başka şeyler söyleyebilir."



KEMAL ARDA YILDIRIM

*"Berlin de yalnızsınız değil mi?"
"Ne gibi?"
"Yani... Yalnız işte... Kimsesiz... Ruhun yalnız... Nasıl söyleyeyim..."
"Anlıyorum, anlıyorum... Tamamen yalnızım... Ama Berlin'de değil. Bütün dünyada yalnızım..."*



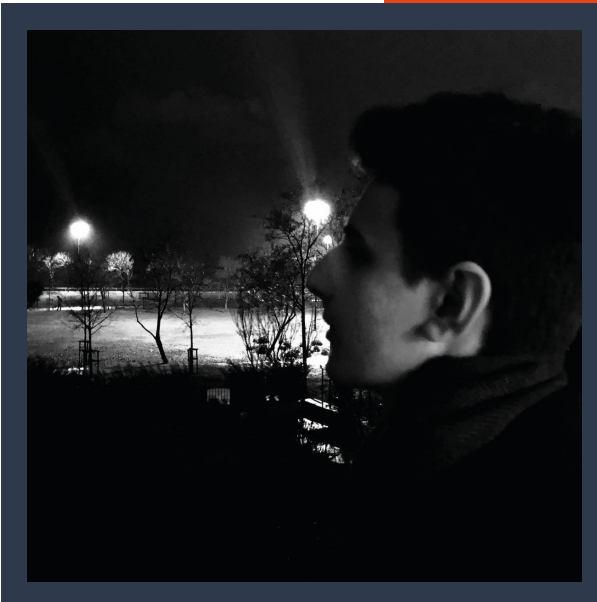
ALİ İHSAN KUZUCUOĞLU

"İnsanlara ne kadar muhtaç olursam onlardan kaçma ihtiyacım da o kadar artıyordu."



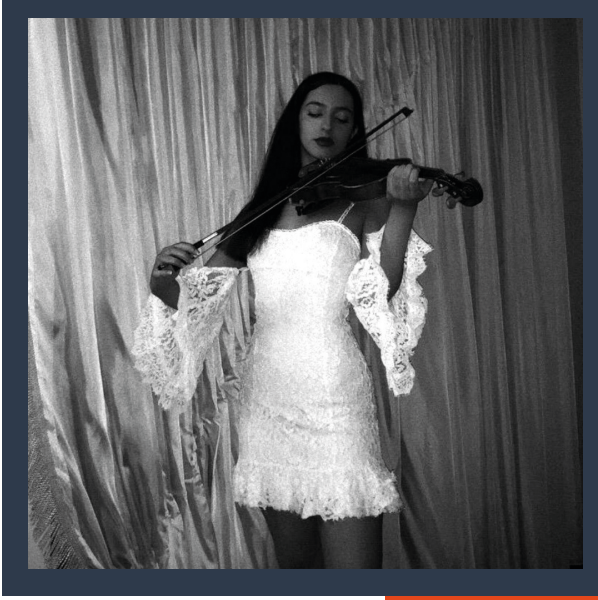
BORA ERDOĞAN

"Yüzünde insanı hayret, hatta hiddetle sevk eden o sarsılmaz sükûn vardı. Eline bir kurşun kalem alarak kâğıdı karalamaya başladı. Yazı yazmıyor, birtakım çizgiler çiziyordu."



KEREM KENAN YILDIRIM

"On seneden beri belki boşuna herkesten kaçmışım, insanlara inanmamakta haksızlık etmişim. Aramış olsaydım, belki senin gibi birini bulabilirdim. Her şeyi o zaman öğrenmiş olsaydım, belki zamanla alışır, seni başkalarında bulmaya gayret ederdim. Ama bundan sonra her şey bitti. Asıl büyük ve affedilmez haksızlığı sana karşı yaptıktan sonra, hiçbir şeyi düzeltmek istemiyorum. Senin hakkında verdiğim yanlış bir hükme dayanarak bütün insanları suçlu tuttum; onlardan kaçtım. Bugün hakikati anlıyorum; fakat nefesimi ebedi bir yalnızlığa mahkûm etmeye mecburum. Hayat ancak bir kere oynanan bir kumardır, ben onu kaybettim. İkinci defa oynayamam... Artık benim için eskisinden beter bir hayat başlayacak."



TUANA KAMA

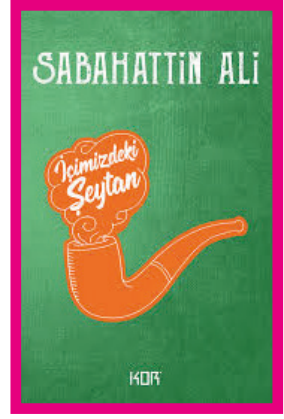
"Fakat Şimdi yapmakta olduğu bu işi asla istemediği meydana daydı. Keman çalıŐında hiÇbir fevkaladelik yoktu ve sesi ancak kendiliğinden gznel, daha doğrusu tesirliydi."



ARIN TÜRK

"Onunla aramızda bir tanışıklık varmış gibi bir hisse kapıldım."

İÇİMİZDEKİ ŞEYTAN



İçimizdeki Şeytan, Sabahattin Ali tarafından Realizm akımından etkilenerek yazılmış bir romandır. Kitapta birbirini çok iyi tanımadan evlenmiş iki âşık gencin zaman içerisinde çok zıt karakterler olduklarını anlayarak ayrılmaları konu edinilmiştir. Aşk, müzik, ahlak, para gibi kavramlar romanın içinde yer almaktadır. Romanda Macide'nin duygu ve düşünceleri oldukça etkileyici bir şekilde anlatılmıştır. Buradan Sabahattin Ali'nin kadın ruhundan iyi anladığını çıkartabiliriz. Ayrıca Ali, kadın erkek ilişkisindeki sorunlara da yer vererek romanı daha çekici kılmıştır.

Romanın akışında tesadüflere sıkça rastlanılır. Macide'nin yanında Emine Teyze'nin olması, Emine Teyze'nin Ömer'in akrabası olması, Macide'nin yıllar sonra gittiği bir yerde eski aşkı Bedri'yle karşılaşması ve Bedri'yle Ömer'in önceden arkadaş olması gibi pek çok rastlantı karşımıza çıkar. Bana kalırsa bu kadar tesadüflere yer vermek olayları ilgi çekici kılmaktansa biraz zorlama olduğunu göstermektedir. Belki de romanın bütününde eleştirmekten çekinmediğim tek kısım burasıdır.

Karakterlerin iç sesleri, okuyucuya onlar hakkında bilgi veriyor. "İçimizdeki şeytan"dan kasıt da iç sesimiz zaten. Herkesin içinde yatan bir şeytan vardır ve biz her hatayı bu şeytana bağlarız. Suç, kesinlikle bizim değildir ve her şeyin sorumlusu o şeytandır. Ama herkes şeytanın kendisi olduğunun farkındadır sadece bunu kendine konduramaz ve bir savunma mekanizması geliştirmek için başka suçlular arar. Herkesin kendinden gizlemeye çalıştığı bu durumu Sabahattin Ali, yazdığı bu eserle doğrudan yüzümüze vurmuş ve bizi gerçeğe yüzleştirme amacı gütmüştür.

Sabahattin Ali, bu romanında sadece aşka yer vermemiştir. Romanın alt mesajı, dönemin sağcılarını ve yönetimini eleştirmektir. Bu sebepten dolayı bu romandan sonra Sabahattin Ali birçok kez kınanmıştır. Aşkı anlatırken işin içine siyaseti katmak ve dönemi eleştirmek herkesin harcı değildir kanımca. Üstelik o dönemlerde siyasi baskıya rağmen bu tarz eleştirilerde bulunmak bir sanatçı için oldukça cesaret gerektirir. Sabahattin Ali, "içindeki şeytan"a uyarak bu riske girmiş başarılı bir yazardır. Fakat bu eleştirilerini yapmak için romanını araç olarak kullanması hem romanı hem de romanın konusunu maalesef hak ettiği değer çok daha altında tutmuştur.

Ezgi BAYTAŞ 11 B

SABAHAĞTİN ALİ'NİN KALEMİNDEN

Gidersem istikbalimi kaybedecektim, fakat durursam aklımı.
Değirmen

Hayatta hiçbir zaman kafamızdaki kadar harikulade şeyler olmayacağını henüz idrak etmemiştim.
Kürk Mantolu Madonna

Halbuki en çok okuduğum bir kitabın, en çok okuduğum bir satırı bile bana bazen başka şeyler söyleyebilir.
Kürk Mantolu Madonna

Ne kadar çok insanı seversek, asıl sevdiğimiz bir tek kişiyi de o kadar çok ve kuvvetli severiz. Aşk dağıldıkça azalan bir şey değildir.

Kürk Mantolu Madonna

Dünyada hayatın bir tek manası varsa o da sevmektir.
Canım Aliye, Ruhum Filiz

Seni seviyorum. Deli gibi değil gayet akli başında olarak seviyorum.
Kürk Mantolu Madonna

Kendisinden daha dün ayrılmış gibi taze bir hasret duydum.
Kürk Mantolu Madonna

Demek hayat böyle iki adım ilerisi bile görülmeyen sisli ve yalpalı bir denizdi.
İçimizdeki Şeytan

Bu şeytan hepimizde vardır. Bizim sanatkâr tarafımız onun çocuğudur.
İçimizdeki Şeytan

Bizi gündelik hayatın dışına çıkaran, bize insanlığımızı, makine olmadığımızı idrak ettiren odur.
İçimizdeki Şeytan

Kendimi bildim bileli, bütün günlerimi, haberim olmadan ve nefsi me itiraf etmeden, bir insanı aramakla geçirmiş ve bu yüzden bütün diğer insanlardan kaçmışım.

Kürk Mantolu Madonna

Nazlı YAMAN 9 A, Ezgi BAYTAŞ 11 B





ATA'YA MEKTUP

Sevgili Ata'm,

Size çok uzak bir mekândan, çok yakın bir ruh olarak yazıyorum bu mektubu. Geçen onca zamana direnmiş bir güç, sevgi ve ilham kaynağısınız benim için. Hiç sönmeyen bir meşalenin parlak alevisiniz. Ben de sizden aldığım değerlerle, düşüncelerinizin ışığında sizi gençlere şöyle anlatıyorum:

Gençler,

Bugün; açtığı yoldan yürüdüğümüz büyük bir devlet adamını, bir vatanseveri, çağının çok ötesindeki devrimleriyle çığır açan bir fikir adamını, varlığını ulus varlığına armağan etmiş bir komutanı anlatacağım size. Ömrü savaş meydanlarında geçmiş, bu toprağın her karışını kendine bırakılmış kutsal bir emanet olarak görüp ölmeyi göze alan cesur bir komutanı . . .

Öyle bir komutan düşünün ki hiç görmeden sevdiğiniz, fikirlerini benimsediğiniz, bedenen ölümünden 81 sene geçmiş olsa da her geçen yıl daha çok bağlandığımız . . . Yaptığı anlaşmaların, ortaya attığı fikirlerin, ölümünden onlarca yıl sonra bile âşik olduğu vatanın çıkarına olduğunu gördüğünüz . . . Öyle bir komutandan söz edin ki bana, "yenilmez" diye tabir edilen düşman donanmaları birer birer İstanbul'da sıralandığında "Geldikleri gibi giderler!" diyebilecek cesaretle olsun, kapkaranlık bir dönemde, güneş gibi belirsin vatani için. Köylüyü milletin efendisi ilan etsin, öğretmeni milletin reis-i cumhurundan üstün tutsun, yüce Türk kadınına "Ey kahraman Türk kadını, sen yerde sürünmeye değil; omuzlar üzerinde göklere yükselmeye layıksın." desin ve her daim onu yüceltsin. "Hasta adam" denilen, tez vakte ölümü görülür denilen bir devleti; laik, modern ve demokratik bir Türk devletiyle tanıtsın tüm cihana. Tüm yoksunluklarına rağmen ordusuna inandığı kadar ordusunun da ona inandığı bir komutan olsun . . . Öyle bir komutan olsun ki ölümünden yıllar geçse de ilelebet payidar kalacak bir devlet bıraksın yüce Türk milletine . . . "Mustafa Kemal Paşa" olsun bu komutan, "Yurtta sulh, cihanda sulh!" diyen bir barışsever . . . Sonra aziz Türk milletinin Ata'sı olan bir reis-i cumhur . . .

"Vatan sevgisi, ruhları kurtaran en kuvvetli rüzgârdır." diyen Atatürk için bu kuvvetli rüzgâr, hiçbir zaman dinmemiş, belli ki şiddetlenmiş. Atatürk'ün vatan, bayrak aşkı, her şeyden üstündür; biliyorum. Zira bayrağı bayrak yapan üzerindeki kandır. Toprak, eğer üstünde ölen varsa vatandır. Atalarımız, Atatürk'ümüz; bu hilal uğruna çok kan döktü ve asla bu şanlı bayrağın inmesine müsaade etmedi çünkü onlar için bayrak, istikbaldir. Bir bez parçasından çok daha fazlaydı. Asla yerde kalmamalı, göklerde dalgalanmalıydı ay yıldız. Türk bayrağına olan sevgisi kadar, her bayrağa büyük saygısı vardı Atatürk'ün. Nitekim savaş kazanıldıktan sonra İzmir Karşıyaka'ya bir ziyarette bulanacaktı Kemal Paşa. Kadınla erkekli, inanılması zor bir kalabalık



ATA'YA MEKTUP

birikmişti köşkün önünde. Paşa, halkını selamlayarak içeri girdiğinde beklemediği bir manzarayla karşılaşmıştı: Yerde boylu boyunca bir Yunan bayrağı seriliydi. Atatürk bunun sebebini sorduğunda, savaş yıllarında Yunan generalinin o konakta kaldığını, yerdeki Türk bayrağını çiğneyerek konağa girdiği cevabını aldı. Atatürk ise, net bir şekilde, "Yunan Kralı hata etmiş çünkü bayrak bir milletin onurudur. Ben bu hatayı tekrarlamam." diyerek bayrağın kaldırılmasını isteyerek herkesi kendisine bir kere daha hayran bırakmıştı.

Belki biz onu hiç görmedik ama bu millet onu Ata'sı saydı, her zaman örnek aldı, çok sevdi, düşüncelerini benimsedi. Üstelik biz onun düşüncelerini benimserken ne deniz mavisi gözlerine baktık ne de altın sarısı saçlarına... Çünkü onun naçiz vücudu toprak olsa da fikirleri nesilden nesile yaşatıldı. O, bir bedene hapsolamazdı.

Şimdi, bu milletin gençleri olarak İzmir'in dağlarında çiçekler açmasını sağlayan, Samsun'a ayak bastığında bir mücadeleyi başlatan, Çanakkale'de taburuyla ölüme yürüyen, egemenliği milletin eline teslim eden bu büyük liderin açtığı yolda, gösterdiği hedefe durmadan yürümek en önemli vazifelerimizdendir.

Yüce Ata'm,

Varlığımızın en kutsal temeli olan, Türk İstiklâl ve Cumhuriyetinin sonsuz bekçisiyiz. Bu karar, değişmez irademizin ilk ve son anlatımıdır. İstikbâlde, hiçbir kuvvet bizi yolumuzdan döndürmeyecektir. Bizler, bütün hızımızı senden, ulusal tarihimizden ve ruhumuzdaki sönmez inanç ateşinden alıyoruz. Senin kurduğun güçlü temeller üzerinde attığımız her adım sağlam, yaptığımız her atılım bilinçlidir. En kıymetli emanetimiz olan, Türk İstiklâl ve Cumhuriyeti, varlığımızın esasları olarak, eğilmez başların, bükülmez kolların, yenilmez Türk evlatlarının elinde sonsuza dek yaşayacak ve nesillerden nesillere devredilecektir.

Sevgili Ata'm,

Sen, muhtaç olduğumuz gücü yine kendimizde bulacağımız büyük bir inancı miras bıraktın bize. Biz de seni tanıyıp anladıkça daha büyük işler başarma arzusuyla, yorulsak dahi seni takip edeceğiz. Çünkü dinlenmemek üzere yürümeye karar verenler, asla ve asla yorulmazlar.

Yiğit ERDOĞAN 9 B

AŞKIN SEN BİLİYORUM GELİŞİNDEN VE GİDİŞİNDEN

Aşksın sen biliyorum, gelişinden ve gidişinden,
Sen aşksın, iliklerine kadar,
Âşıkların o benzer kederinden muaf gözlerin.
Gözlerin, ah, o yemyeşil ovaları kıskandıran gözlerin!
Baktıkça gözlerinin içine, gençleştim unuttum derdimi tasamı.
Dinledikçe kalbinin atışını tüm korkularım birer güvercin olup uçtu gitti,
Uçurumun kenarında birikmiş tüm hayallerim,
Aşk sözlerinle denize döküldü, köpüğe dönüştü.
Ben sende kendimi buldum.
Kim olduğumu öğrendim ben seninle...
Ben sendim. Ben aşkımdım.
Âşık olmadan aşk şiirleri yazabilen zavallı şairdim.
Çünkü bende senin gibi aşkımdım iliklerime kadar.
Âşıkların o benzer kederleri gözlerimde.
Aşkımdım ben.
Şimdi anladım.

Ayşegül AĞIR 11 B



SÖYLESENE SEVGİLİM

Söylesene sevgilim,
Senin de sol yanın
Hafiften sızlıyor mu geceleri?
-veya gündüzleri?
Sen de "kısmet değilmiş" diyerek mi rahatlattın kendini?
-rahatlayabildin mi?
Sen de o kalabalık caddede
İnceledin mi tüm yüzleri
-görmek umuduyla beni?
Söylesene sevgilim,
Hayat devam ediyor mu herkesin dediği gibi?
-burada tüm saatler bozuk sanki
-geçmiyor saniye saniyeyi
Söylesene sevgilim,
Sordun mu hiç kendine
-neden bu haldeyiz diye?
Hayat çok acımasızmış her darbesinde
Söylesene sevgilim,
Bir akşamüstü
Müzik dinlerken bana vermek istedin mi
-kulaklığın birini?
Veya düşündün mü daha mı güzel olurdu
-beraber izleseydik o filmi?
Söylesene sevgilim,
Nasıl karşıladın bensiz güneşi?
Eski bir hatıra mıyım sana şimdi?
Yoksa hiç olmamışım gibi mi?

Ada ÖZTÜRK 12 B

21 MART, NAMIDIĞER EKİNOKS

Bahara açılan bir pencereden etrafı izliyorum. Çiçekler açıyor, meyve ağaçları yaza hazırlanıyor, kuşlar, arılar hummalı bir çalışmanın içine giriyor. Masumiyete teslim olmuş bir çift göz, doğanın bu güzel yeniliklere açılan kapısını seyre dalmış. Yaşadıklarını referans almış bir çift göz; hayaller, umutlar besliyor yüreğinin bir köşesinde. Bir bahar daha görecekti, yeniden bir değişime şahit olacaktı. Belki geçmişinin yaralarını örtecek çiçekleri arıyordu, belki de yeni başlangıçlar için yolları gözlüyordu. Durum ne olursa olsun bir sonraki güne uyanabilmek için içinde hep bir umut besliyordu. İki gülen göz, şimdi pencerenin arkasında hızlıca değişen dünyaya bakarken kendini o dünyaya daldırarak bir neden arıyordu. Gelen bahar, gidenleri aratacak mıydı? Tek korkusu, belki de en çok korktuğu buydu. Ya öncekilerden bir farkı olmazsa? Ama ne olursa olsun biliyordu umutla bakmalıydı ve dilemeliydi kendisi için en iyi olanı. Yoksa nasıl içi gülerdi bu gözlerin? Gün ışığı vurdukça aydınlanıyordu rüyaları, hayalleri. Gün ışığı bedenini ısıttıkça bir cesaret yeniden ayağa kalkıyordu yaşama arzusu. Bir karıncanın azmi, bir anne kuşun yuvasını beklemesi, toprağın coşkusu güc veriyordu pencerenin arkasında kalan masum iki göze. Bahardı bu gelen; tohumların filizlendiği, kuşların şen şakrak ötüşlerinin başladığı, havanın huzur kokusunun arttığı ve değişimin hızlandığı. Ve giden göçmen kuşların yuvalarına döndüğü... Ne olabilirdi ki bu kadar güzelliğin içinde? Canını ne acıtabilirdi ki? Artık yeniden başlayacaktı bir başka bahar.

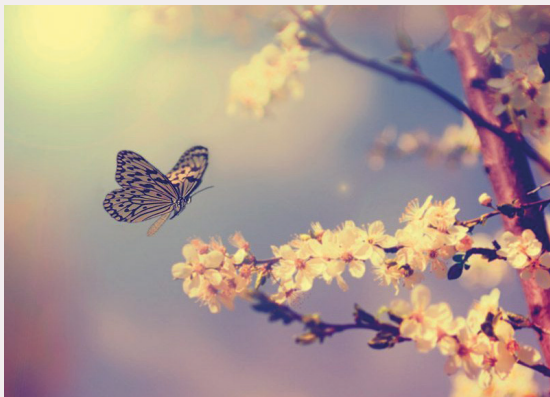
Pencereden bakarken koşturan hayatın neresinde olursa olsun, içi gülen bu çift göz mutlaka dâhil olacaktı bir köşesinden. Bir karganın korkunç çığlıkları arasında ağaran gün ışıkları odanın her bir kuytusunu aydınlatığı an başlayacaktı günlük değişimler. Bakakalmak değildi istenen, yakalayabilmekten ışık süzmesinde uçuşan en minnacık toz zerresini. Kasvetli günler kışın karanlığında yok olup gitmiş ve başlamıştı aydınlık senfonisi. Yeniden var olma savaşında ilk günüydü aslında. Ve her defasında olduğu gibi. Bugün bahar başlıyordu. Tüm eşitsizliklerin eşitlendiği, umutların yeniden yeşerdiği, günahların arındığı, bebek gülüşlerinin kırlarda yankılandığı gün bugün ve sonrasıydı. Artık bahardı ve yaza açılan kapılar aralanmıştı.

Bozkırın derin girdabındaki tarlalar yeşermeye, hayvanlar gün ışığıyla buluşmaya başlayacaktı. Bereketlenecekti toprak ana. Nehirler gürül gürül akmaya, çağlayanlar coşmaya başlayacaktı. Dünya bile bir günlüğüne de olsa eşitleyecekti gecesiyle gündüzünü. Tüm tabiat artık keyifli bir hazırlığın içine girecekti. Önümüz yaz ve bekleyemezdi doğa ertelenmeyi...

Bütün mevsimler güzeldir ama en güzeli ilkbahardır. Kuşlar ayrı öter, çiçekler ayrı açar, gün bambaşka başlar ve en gaddar gönül bile âşık olur.

Eşitleniyor dünyamız her bahar başlangıcında...

Bugün 21 Mart; baharın müjdecisi, gecemin gündüzümün eşiti...



Oya PEKER GÜLER
Coğrafya Öğretmeni

AZURA

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde çok uzaklarda bir krallık varmış. Bu krallıkta herkes her zaman çok mutlu ve huzurluymuş. Hüzün, o krallığın halkına hiç uğramazmış. Biri hariç... Bu krallıkta bir gün çok çirkin bir kız çocuğu doğmuş. Kızın adı Azura'ymış. Bu kıza bebekliğinden beri herkes çok kötü davranır ve onu dışlamış. Bu çirkin kız büyümüş ve bir genç kız olmuş. İnsanların onu çirkin olduğu için dışladıklarını fark etmiş. Tam en hassas çağlarındayken herkesin onunla dalga geçiyor olması onu daha çok üzmüş ve bu üzüntü zamanla kin ve öfkeye dönüşmüş. Bu genç kız her gün aynanın karşısına geçer kendisine bakarak saatlerce ağlamış. Krallıkta onun kadar çirkinini olmadığını o da biliyormuş.

Azura da her genç kız gibi on sekiz yaşına basınca krallık balosuna davet edilmiş. Azura üzerine ne giyerse giysin yakışmıyormuş. Annesi onun için çok güzel elbiseler dikmiş ama nafile. En sonunda bir tanesini giyip gitmek zorunda kalmış. Ancak oradaki kızların hepsinin ne kadar güzel olacağını düşündükçe ayakları geri gidiyormuş. Balo salonuna girdiğinde kimse ona dönüp bakmamış hatta olabildiğince uzaklaşmışlar. Biraz daha ilerledikten sonra sarayın görkemli, kırk aynalı penceresinin önünde prensi görmüş. İşte o an Azura'nın kalbi deli gibi atmaya başlamış ama prensin onunla asla ilgilenmeyeceğini biliyormuş. Prens uzun boylu, esmer, yeşil gözlü çok yakışıklı bir delikanlıymış. Fakat Azura'nın onunla konuşmaya hiç cesareti yokmuş. Öylece onu izlemiş, hayaller kurmuş tüm gece. Hayalleri öyle büyümüş ki neredeyse bulutlar kucaklayacakmış hayallerini. Azura ancak hayal kurarken kendini mutlu ve özgür hisseden bir kızmış. O, saatlerce prensi izlerken prensin yanına sürekli güzel kızlar gidiyor, prensle sohbet ediyorlarmış. Fakat bir tanesinin prensi çok etkilediğini anlamış. Prens ona daha samimi davranıyormuş. Prens gözlerini üzerinden alamadığı bu kızın göz kamaştırıcı bir güzelliği varmış. Altın sarısı bukleli saçları beline kadar uzanıyormuş; küçük pembe dudakları ve iri mavi gözleri varmış. Azura bu güzeller güzeli kızı çok kıskanmış. Kıskançlığı öfkeye dönüşmeye başlayınca Azura salonu terk etmiş.

Bir ay sonra prensin o güzel kızla evleneceği halka duyurulmuş. Azura bu duruma çok sinirlenmiş. O sinirle bir büyücüye gitmiş ve ondan yardım etmesini istemiş. Fakat büyücü "Prensle eşini ben ayıramam fakat sana büyü yapmayı öğretebilirim." demiş ve eklemiş "Sabaha karşı Ayrılık Ormanı'na git ve ökse otu toplayıp kaynat. İçine sinek gözü, sincap kuyruğu ve kendi saç telinden koy. Daha sonra bu karışımı prensin yatağına dök." Uzun ve zorlu bir süreçten sonra Azura büyü yapmayı öğrenmiş. Kendinden emin olduğu bir gün gizlice şatoya girip prensle prensese büyü yapmış fakat büyüü bir türlü etkili olmuyormuş. Prensle prenses birbirlerini ilk günkü gibi seviyormuş. Gerçek aşkın önünde duramayacağını anlayan Azura, prensi kaçırap bir kuleye kapamış. Bu kulenin bekçisi ise tehlikeli bir yaratıkmış. Azura, prensese "Prensten ayrılmazsan onu öldüreceğim." demiş. Prens çok seven prenses bu duruma çok üzülmüş. Hemen krallık muhafızlarını prensin esir tutulduğu kaleye göndermiş. Fakat yaratık o kadar güçlüymüş ki başarılı olamamışlar. Prens cadının asıl derdinin prenses olan hisleri olmadığını anlamış. "Sen benim güzelliğimi ve prensin bana olan aşkını kıskanıyorsun!" demiş prenses. "Lütfen prensimi bırak, karşılığında benim güzelliğimi al." demiş. Bunun karşılığında prenses bir zarar gelmeyecekti. Cadı bunu kabul etmiş ve prensesin güzelliğini almış. Artık prenses çok çirkinmiş. Azura ise dünyalar güzeli bir kız olmuş. Azura sözünü tutup prensi serbest bırakmış. Prens biricik karısını görünce çok üzülmüş ama Azura'nın güzelliğinden de çok etkilenmiş. Ancak Azura'nın davranışları prensi Azura'dan çok uzaklaştırmış ve her ne kadar çirkin olsa da güzel kalpli karısına geri dönmüş. Eşinin güzel kalbini hiçbir şeye değişmezmiş. Bu duruma daha da sinirlenen Azura bir sürü kötülük yapmaya başlamış. Bütün köyü yakmış, insanlara kötü davranmış ve hatta bazıları taşla çevirmiş. Azura günden güne eski çirkinliğine dönmeye başlamış. Buna hiç



AZURA

anlam verememiş. Günlerce oturup ağlamış. Hiçbir büyü kendisini yeniden güzel yapmaya yetmiyormuş. Azura hemen prensese gitmiş. Bir bakmış ki prenses yine dünya güzeliymiş. "Anlamıyorum... Hâlbuki sen bana güzelliğini vermiştin ama ben şimdi eskisi gibi çirkinim. Beni kandırdın!" demiş prensese. Prensese gülümsememiş ve demiş ki: "Ben seni kandırmadım. Sen kötülükler yapmaya devam ettiğin için kalbinin çirkinliği yüzüne yansıdı. İyilik yaparsan kalbin güzelleştikçe sende güzelleşebilirsin." demiş. Azura "Çocukluğumdan beri çirkin olduğum için insanlar beni hep dışladı ve bana kötü davrandı. Bunun verdiği üzüntü ve kinle kötülük yapmaya başladım." demiş. Prensese ona yardım etmek istediğini, insanların gözündeki itibarını silebileceklerini söylemiş. Prensese o günden sonra Azuraya iyilik yapması konusunda yardımcı olmuş ve onu gittiği davetlere götürerek insanlarla tanıştırmış. Bu durumdan çok mutlu olan Azura çevresinde güzel şeyler olmaya başlayınca kötülük yapmayı bırakmış.

Kalbindeki karanlık günden güne silinirken Azura gün geçtikçe güzelleşmeye başlamış. Bir gün ormanda dolaşırken çok fakir bir aileyi görmüş. Bu ailenin küçük kızı hastaymış ve tedavi ettiremiyorlarmış. Bunu görünce çok üzülen Azura onlara yardım etmek istediğini söylemiş ve evlerine gitmiş. Küçük kız çok bitkin ve aç görünüyormuş. Azura önce kızın karnını doyurmuş sonra da büyüyle onu tedavi etmiş. Bu iyiliğin sonucunda küçük kız ve ailesinin gözlerindeki neşeyi görünce tarif edilmez bir mutluluk yaşamış. Bu iyilikle birlikte kalbindeki son kötülük damlası da silinip gitmiş. Azura çok güzel bir kadına dönüşmüş. Kalbinin tüm güzelliği yüzüne yansımış. İçindeki iyi insanı dışarı çıkarmasında yardım ettiği için güzel prensese teşekkür etmiş. Prensese de kendisinin sadece yol gösterdiğini aslında her şeyi Azura'nın yaptığını söylemiş ve bunu kutlamak için Azura adına bir balo düzenlemiş. Çok görkemli bir baloymuş. Prensese, Azura'ya çok güzel mavi bir elbise hediye etmiş. Baloda onu gören herkes büyülenmiş. Yakışıklı, temiz yüzlü bir genç yavaş adımlarla Azura'ya yaklaşmış. Çekingen bir genç olduğu her halinden belliymiş. Genç adam kibarca elini uzatmış ve dansa davet etmiş. Azura memnuniyetle kabul etmiş. Dans esnasında sohbet edip, gülüşmüşler. Daha sonra salonun balkonuna çıkıp gökyüzünü izlemeye başlamışlar. Azura yine hayallere dalıp gitmiş. Bu genç adamdan çok etkilenmiş. Prensese hissettiklerinden daha güçlü duygular hissediyormuş. Balo bittiğinde genç adam Azura'ya yeniden görüşmek istediğini söylemiş ve iki gün sonra gün batımında Aşk Sahili'nde buluşmak için sözleşmişler. Azura bembeyaz, sade ve zarif bir elbise giymiş. Onu gören genç daha da büyülenmiş. Önce deniz kenarında yürüyüp gün batımını izlemişler. Sonra kararın gökyüzünde ışıltılı parlayan yıldızları izlemeye başlamışlar. Gökyüzündeki en parlak yıldız kaymış. El ele tutuşup bir dilek tutmuşlar. Azura, gencin ne dilek tuttuğunu çok merak etmiş. Genç adam ömrünün geri kalanını onunla geçirmek istediğini, henüz erken olduğunu bildiğini fakat ondan çok etkilendiğini söyleyip evlenme teklif etmiş. Azura çok şaşırılmış ama Aşk Sahili'nde söylenen her sevgi sözcüğünün gerçek olduğunu bildiği için kabul etmiş.

İki âşık çok görkemli bir düğünle evlenmiş. Sevimli, insanın içini ısıtan, masal gibi sıcak bir eve yerleşmişler. Azura, en güzel eşyalarla evini süslemiş, bahçesine rengârenk, kokulu çiçekler dikmiş. Bu arada prensesle de dostlukları iyice güçlenmiş. Azura bulutların kucakladığı düşlerine, hayatının en güzel günlerine iyilik sayesinde ulaşmış. Bir daha asla kötülük yapmamış, büyülerini sadece iyilik için kullanmış ve ömür boyu çok mutlu yaşamış.

Ezgi BAYTAŞ 11 B





KÖR

I.

Gülünce güneş gözlerine, bal rengi
Kar kokuyor, üşümüyorsun, temmuz gibi
Hüzünlü şarkılar fısıldıyor
Ama konuşamaz gözleri

Son demi misali gün batımının,
Yağmurdan sonra toprak kokan gözleri

Gülünce güneş gözlerine, bal rengi
Karanlık bastırınca aniden, acı kahve

II.

Döner durur
Kafamın içindeki değirmen
Niçin bu kadar güzel
Gözleri, görmeyen birinin

III.

Ne zaman gözlerim kapanacak olsa
Pencereleri açılır başka sokakların
Biri dalar derinlerine rüyamın

Selen YILDIRIM 12 B

YAŞADIM BİR AŞK UĞRUNA



Sevgilim,
Öldün mü bir akşam üzeri?
Gözyaşların suladı mı bahçedeki karanfilleri?
Söyle bana sevgilim,
Yıldızlara bakıp iç çektin mi?
Benim de yapacağımı bildiğin gibi.

Sana verdiğim tohumları ektin mi toprağa?
Eğer ektiysen filizlenmişlerdir mutlaka.
Sen dayanamazsın gerçi begonyalara,
Sökmüşündür onları delirdiğin bir anda.
Sonra da oturup ağlamışsındır eminim.
Ben seni çok iyi tanırım sevgilim.
Gözlerinden akan sicimlerin sebebini bilecek kadar değil belki,
Ama onlarla boğacak kadar kendimi.

Nefesim,
Sorarım sana
Öldün mü bu gece benim için?
Yüzün mosmor olup, kesildi mi nefesin?
Gömdüler mi seni yine benim gönlüme?
Götürdün mü sana verdiğim karanfilleri cenazene?

Nerelerdesin yine?
Sensiz çok boş bu gökyüzü.
Yıldızlar var elbette
Ama sen nerede gördün onların beni öptüğünü?
Hem ben gecelerin karanlığını sevmem, bilirsin.
İnkâr etme sevgilim, sen beni benden iyi bilirsin.

Korkuyorum bir daha sormaya,
Ama ah, sevgilim,
Ah ki ne ah.
Yine mi öldün yoksa?
Beni izlerken umutsuzca?

Bugün bana yolladığın mektupları buldum,
Hiçbirine cevap yazmamışım.
Şimdi amacın intikam mı cidden?
Yazamadığım kelimeleri koparıp almaya mı çalışıyorsun
benliğimden?
Ama sen bir kere düştün ya gönlüme,
Artık hatıran bile benim için hediye.
Orada olmayan birine,
Orada olabileceği umuduyla yazmanın acısı bile
Beni yaralamaz sevdan sayesinde.

Bir kez daha battım göz kapaklarının ardında,
Sen yeniden doğarken sığınağında.
Benim için yeterince öldün zifiri karanlıkta.
Bu gece yaşar mısın bizim uğrumuza?

YAŞADIM BİR AŞK UĞRUNA



Aldığım her nefesi,
Sen bana armağan etmişsin gibi çekiyorum içime.
Bırakmak istiyorum bu dansı etmeyi,
Ama senden kalan bir şeyi daha terk etmek ne haddime?

Oralardasın, değil mi sevdiğim?
Beni bıkmadan usanmadan izliyorsun.
Biliyorum, sen de özlüyorsun.
Çok da uzaklarda değilsin, değil mi sevdiğim?
Sen de beni seviyorsun.

Ben yârime gül demezdim, gülün ömrü kısa olur diye.
Nefesim,
Yıldızım,
Her şeyim, derdim.
Alınan her nefesin bir verilişi olduğunu,
Her yıldızın ölüme mahkum olduğunu,
Ve her şeyimin aslında tek bir şey olduğunu
Unutarak.

Ben çok unutkanımdır, çiçeğim,
Onu da bilirsin.
O yüzden bu gece sana öpücük yollamayı unutursam,
Bana öfkelenmemelisin.
Bir de lütfen,
Artık çıkıp gelmelisin.

"Bu gece ölmedim senin için.
Aksine yaşadım bizim için."
De ve seninim.
Dedin ve senindim.

Ben doğdum,
Biz yaşadım,
Sen öldüm.

Sıla YURTSEVEN 11 A

ŞEHRİN DELİSİ



Yine yağmur var.

Buralar, yıllardır bu kadar sulu bir kış geçirmemişti. Yerine oturmamış kaldırım taşları, yıllardır bu kadar paça islatmamıştı; asfaltlarda biriken sular da yıllardır bu kadar çok sıçramamıştı. Sabah karanlığında okula yürümekten bıkmış çocukların gecenin geç saatine kadar internet sayfasını yenileyerek kar tatili haberi beklediği bir sürü gece ve yine de kalkıp gitmek zorunda kaldığı bir sürü sabah, yıllardır bu kadar çok olmamıştı. Bereketli bir kış geçiriyoruz sonuçta, uzatmanın âlemi yok.

Bunca yağmurlu güne rağmen yine bugün de şemsiyemi almayı unuttum. Trafik yine çıldırmış, okula ve işe yetişmeye çalışan arabalarla dolu ve tabii ki trafik kurallarını çiğneyebileceğini düşünen motosikletlerle... "Büyükşehir problemleri!" diye mırıldanıyorum metroya inen merdivenlerden aşağı yürürken. Her zamanki gibi düşüncelere kapılıyorum bu sırada. Dalmış olmalıyım ki metroya yetişmeye çalışan üç iş adamı, dört öğrenci ve bir tane de yaşlı teyze tarafından vahşice iteklendim yine. Acele ne, anlamıyorum! Sonuçta hepimiz aynı trafikte gideceğimiz yere ulaşmaya çalışıyoruz. Bir bakıma yoldaş sayılırız, değil mi?

İnsanlar ikiye ayrılır: Metroyu beklerken sarı çizgiyi geçenler ve medeni bir şekilde bekleyenler. Metro kullanmaya başladığım son iki yılda ikinci tipin metroya binebildiğini görmedim. İkinci tip olmalarına rağmen binebilenler de kapının açılıp kapandığı yerdeki sarı direğe yapışıyor zaten. Ben de idealist bir ikinci tip insan olarak dört kolla sarıldığım direkte bugünkü yolculuğuma başlıyorum. Metrodayken müzik dinlemem; hep gizliden gizliye korktuğum bir şeyden dolayı. Ya ineceğim durağı kaçırsam? Duvardaki durak krokisini çoğu zaman göremem, önünde hep çok uzun biri oluyor ya da hemen altında duruyor oluyorum çünkü. Ayrıca toplu taşıma araçlarında müzik dinlemeyi hep saçma bulurum. Şehrin farklı yerlerinde oturan ve farklı yerlerine giden onlarca değişik insanın bir yerde toplanınca birbiriyle konuşmak yerine kendilerini, hep dinledikleri zevksiz melodilerle soyutlamaları kadar yozlaşmış ve şehrili bir hareket olamaz. Çoğu zaman hepsinin kulağından kulaklıkları söküp "Konuşsanıza, hepimizin paylaşacak çok şeyi var!" diye bağırarak isterim.

Belki de sonsuz bir konuşma isteğim olduğundandır bu duygum. Kendi açımdan baktığımda herkesin müzik dinlemesi benim de hoşuma gidiyor bir bakıma, böylece kendi kendime konuşabiliyorum. Ben ve kendimin bu sabahki konusu, daha dün okuduğumuz bir hikâye. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bir savaş esirine uygulanan işkencelerle ilgili... Sürekli karanlıkta oturtulup kimseyle konuşmasına izin verilmiyor ve hikâyenin sonunda esir kendini duvarlara vurarak öldürüyor. Gülüyorum, ironik bir konu çünkü. Kim bilir bu metroda kaçımız daha sözünü ettiğimiz esirle aynı durumdayız. Ağzımızı açıp konuşmaya bile tenezzül etmiyoruz, "Günaydın", "İyi günler" veya birine çarpınca burada biraz hayalperest davranıyor olabilirim "Pardon" demiyoruz. Sonra bütün gün çarpık yapıları ilçelerdeki çarpık binalarda, işlerimizi halledip aynı sessizlikle eve dönüyoruz. Ancak esirin tersine, biz bunu kendimize yapıyoruz.

Ben bunları düşünürken yine devrilecek gibi oluyorum, durağa geldik. Yalnız bu sefer cebimden bir bozuk para uçup gidiyor. Olamaz! O para bana lazım. Yani, çok cimri falan olduğumdan değil ama uğurlu paramı düşürmek bugünkü planımda yoktu. Hemen eğilip metronun yerini inceliyorum. İşte orada! Marka botlu kadının ayağının ucunda... Kalabalığı yarararak kadına ulaşıyor ve telaşla onu dürtüyor: Şu ayağınızın dibindeki para benim, alabilir miyim? Kulaklıklarını çıkarmıyor, sakince eğilip parayı yerden alıyor ve bana uzatıyor. "Teşekkür ederim!" diyorum, tabii boşluğuma geldiğinden... Cevap yok. Buna sinirlenebilirim işte! Sesimi yükseltiyorum, "Teşekkür EDERİM!". Cevap yok, yine... Neyse zaten durağıma geldim hanımefendi, sizinle konuşmaya çalışma çaresizliğinde bulunamayacağım. Metrodan çıkarken insanlığa karşı sınavıma devam ediyorum. Çıkışmadan önce, önünden geçtiğim güvenliğe dönüyorum ve gülümsüyorum, "Kolay gelsin". Güvenliğe soru çalışmadığı yerden geldi ama cevaben bana gülümsüyor.

Bu şehirde bir yerden bir yere ulaşmak asla tek araçla halledilemez. Sonraki istikametim otobüs



durağı. Yine ince taktiklerle önüme geçen insanlara rağmen mor otobüse biniyorum, o gün onuncu kere akbilimi cebimde yokladıktan sonra çıkarıp basıyorum. Yetersiz bakiyeye bir kala, ucuz kurtuldum! Hani filmlerde olur ya akbili dolu olmayan güzel kız için o an, yeni tanışacağı hayatının aşkı akbil basar. İşte o, büyük bir yalan! Yaşadığımdan biliyorum. Bir keresinde akbilimdeki para, bu otobüse yetmedi ama değil hayatımın aşkı, pazardan dönen teyzeler veya amcalar bile oralı olmadı ne yazık ki.

Otobüs bu saatlerde boş olduğundan oturacak güzel bir yer buluyorum, cam kenarı... Dışarıyı izlemeyi çok severim. Özellikle de bulunduğumuz muhitin tarihi, bir sürü komik hikâyeye doluyorsa. Kendi kendime gülüyorum burayla ilgili bildiğim hikâyelere. Bazen de burada geçen kendi hikâyelerime... Duvarlardaki yazıları okuyarak kendimi eğlendirdiğim de oluyor bazen. Bu sefer kendi içimde yaptığım "Şehirde Solo Sohbetler" programım, hamile bir kadının yanıma oturmasıyla bölünüyor. Bana içten bir şekilde teşekkür ettikten sonra, "Bazen otobüste kimse bana yer vermiyor, çok iyi durumda olan insanlar oluyor ama kalkmayı reddediyorlar." diye ekliyor hüzünlü hüzünlü. Sohbeti devam ettiriyorum: 7 aylık hamileymiş bir kız çocuğuna, ben hangi okuldaymışım falan filan. Zevkle konuşuyoruz ama şehirlilerin anlayabileceği bir yabancılaşmadan dolayı donakalıyoruz birdenbire. Biz iyi güzel konuştuk da şimdi ne olacak? Daha konuşalım mı, yüzeyde kalmak en iyisi mi? Kadına göre yüzeyde kalmak daha iyi gelmiş olacak ki telefonunu açıp sosyal medya hesaplarını karıştırıyor. Ben de ben ve alter egolarımın katıldığı bana özel programıma devam ediyorum. Bir süre sonra hamile kadının bana bakışlarından, sesli güldüğümü fark ediyorum. Tam sesimi kısacak gibi olurken bu şehirde en sevdiğim yeri fark ediyorum. Burayı kendime yıllardır anlatmaktan çok yoruldum, ezbere biliyorum. Kadına dönüp onu dürtüyorum, ona söyleyeceklerimi bilmesi gerekiyor. "Bu surların yapımında Malta adasından getirilen özel kum, belli bir ısıda pişirilmiş tuğla, kaya parçaları ve yumurta akının kullanıldığını biliyor muydunuz?" Kadın kaşlarını kaldırıyor, tatmin edici olmayan bir merak ünlemi mırıldanıyor ve telefonuna dönüyor. Israr etmek zorundayım, burası çok güzel çünkü. Tekrar deniyorum: "Bu surlar toplamda 22 kilometre", "Buranın en ünlü esiri Genç Osman, burada hapsedildikten sonra idam edildi."

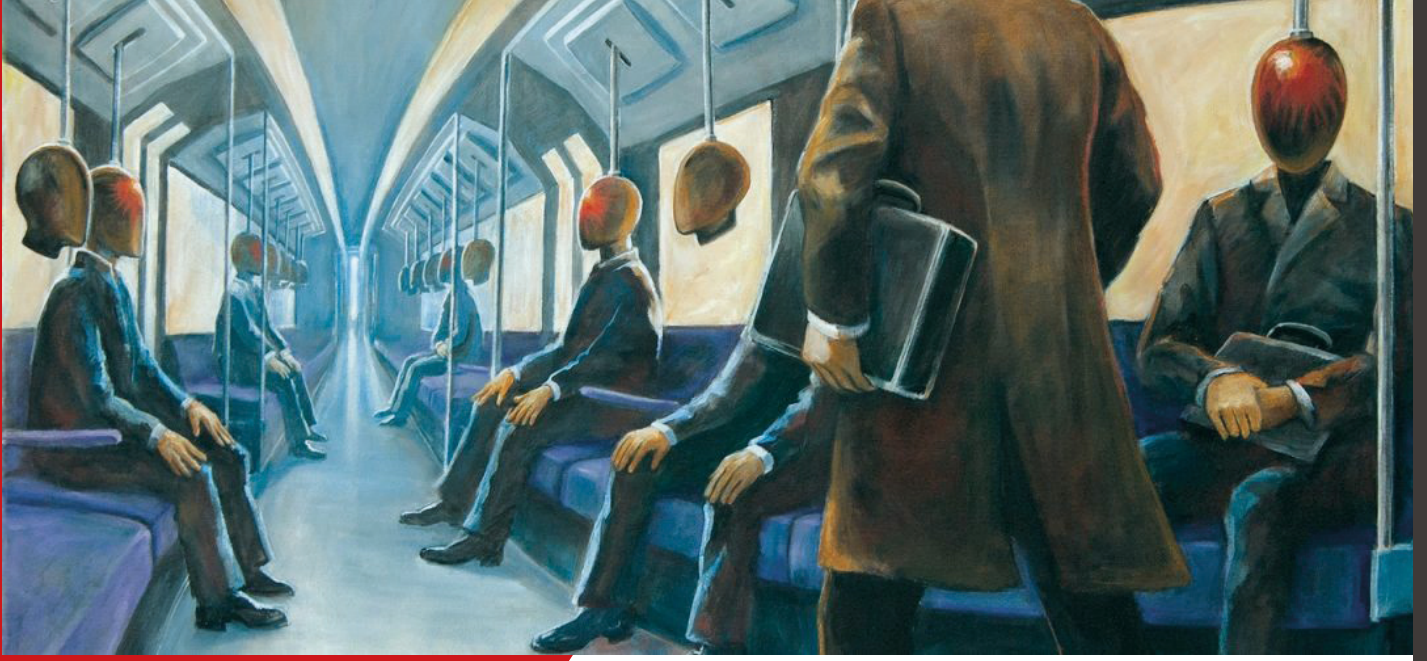
Kadın bu sefer rahatsız olduğunu belirterek yanımdan kalkıyor. Ben konuşmaya devam ediyorum, içimden. Arada bir de gülüyorum, dışımdan. Sadece üzülüyorum insanlara; bunları bilmeleri lazım, birbirleriyle konuşmaları lazım. Aslında hepimizin birbirini dinlemesi lazım. Öğrenecek çok şeyimiz var. Neyse, antipatik otobüs halkı! Sizinle konuşmaya çalışmak istemiyordum zaten.

Otobüsten iniyorum. Bundan sonraki durağım, son olarak, taksici. Normalde otobüsten inince yürüebileceğim bir mesafem var ama taksiciler, bu şehirde konuşmaya değer tek insanlar. Taksicilere hep çok üzülüyorum. Hepsinin konuşacak çok şeyi var ama konuşmalarına dayanacak kimseleri yok. Gideceğim yeri söyledikten sonra taksiciyle konuşmaya başlıyoruz. "Kitap okumak çok önemli" diyor. Ardından da "TYT'de ilk bine girenler Kim Milyoner Olmak İster'de ilk sorudan eleniyor." diye ekliyor. Katıldığımı belirtiyorum ve sohbet uzadıkça uzuyor. Kaliteli bir sohbetten sonra kenara çekip duruyor taksici: "Geldik." Gülümsüyorum. Şu an inemem, sonunda benimle konuşmak isteyen birini buldum! Tüm samimiyetimle soruyorum: "Amca ya, bir tur daha atabilir misin? Seninle konuşmak çok keyifli."

Taksici Bey tarafından da tersleniyorum, o da yabani çıktı iyi mi! Sen bilirsin taksici amca! Paranın üstü de sende kalsın, çok lazım değil. Sanki konuşmak için sen lazımsın! Ben seni seçtim konuşmak için. Taksiden sinirle inip bundan sonraki on saatimi geçireceğim binaya giriyorum. Şehirli üşengeçliği, üç kat için asansöre biniyorum. İnsanlığa ve şehre karşı olan sınavımın son sorusu da asansörde karşıma çıkıyor ve ağlıyor. Uzun boylu, kıvrık saçlı bir erkek, hıçkırık hıçkırık ağlıyor hem de. Niye ağlıyor, biri mi öldü, sevgilisinden mi ayrıldı, çok mu yalnız, benim kadar mı yalnız, erkekler ağlamaz mı, silsin mi gözyaşlarını? Onu dürtmek için uzanıyorum, elim havada donup kalıyor. Kendisi halletsin neyi varsa!

Şehir sevmiyor benim gibileri, insanlarla birlikte yaşadığını hâlâ hatırlayanı... Düşene el uzatma, ağlayana yardım etme; metroya tek başına yetiş, otobüste tek başına otur. Ancak yapayalnız hayatta kalabilirsin, dayanışmaya yer yok.

Hani her şehrin bir delisi vardır ya, bu sabahtan itibaren o deli ben değilim.



YÂD

Her insanın yaşamında bir kereliğine bile olsa hayatına, kendisine ya da etrafına yabancılaştığı bir dönem vardır. Bazen bulunduğumuz ortamı, iletişim halinde olduğumuz arkadaşlarımızı, içinde kendimizi bulduğumuz durumu, okulumuzu, evimizi hatta bazen de kendimizi garipsediğimiz, yabancı hissettiğimiz zamanlar olmuştur. “Ben neredeyim, neden buradayım, nasıl bu duruma geldim, neden bu insanlarlayım, ben kimim, neyim?” gibi soruların kafamızı kurcaladığı dönemlerde kendimizi o anki duruma ait değilmiş gibi hissederiz ve yaşananları sorgulamaya başlarız.

Yaşanan olaylar, geçen zaman, değişen ortamlar insanların kendisine yabancılaşmasını tetikleyen unsurlardandır. Bazen üç ay önceki halimizle şu anki halimizi bile bağdaştıramayabiliriz. Çünkü o üç aylık kısa bir süre zarfında yaşanan olaylar sizin bile farkına varamayacağınız kadar çabuk, tahmin edemeyeceğiniz kadar da derinden sarsmıştır sizi. En kötüsünün kendine yabancılaşma olduğunu düşündüğüm bu konuda söyleyebileceğim tek şey insanların varoluşlarından süregelen “ait olma” duygusu kendi bedeninde bile geçerli değilse o kişinin artık bir şeye tutunmasının mümkün olmayacağıdır. Arkadaşlar, olaylar, çevre, yaşanan yer değişebilir fakat insan kendisini ve kendi değişimini ne durdurabilir ne de değiştirebilir.

Kendimizi tanımadığımızı düşündüğümüz, kendimize yabancılaştığımız esnada aslında çevremize karşı yabancılaşmış oluruz. Çünkü kendimize karşı dürüst olmadığımız, kendimiz gibi hissetmediğimiz takdirde dışarıya da aynı bu şekilde davranırız ister istemez. Ait olmadığımızı düşündüğümüz yerde ne mutlu olabiliriz ne de gerçekten bir şeyler hissedebiliriz. Kafası karışmış ve kendine ev aramakta olan bir ruh zaten nasıl hissedebilir ki?

Meral Aika EREN 11 A



KENDİNİ SEVER GİBİ

Aynı gökyüzüne bakan iki tanıdık
Aynı sokaktan geçemeyen iki yabancıyız
O gün dudakların başkası kokmasaydı
Bugün o sokaktan el ele geçen iki âşık

Beni terk edeceğini topuk tıkırtının acelesinden,
Tozlu yollara aldırış etmeyişinden bildim
Aştın sen gidişinden bildim seni

Sen bana geri geldin
Senden vazgeçmekten vazgeçirdin
Aştın sen kokundan bildim seni

Bir uçurumun kıyısında sevdim seni
Öyle tehlikeli öyle deli
Kimse bilmez böyle sevmeyi
Kendini sever gibi sevgiliyi sevmeyi

İSTANBUL

Baktığım yerde yoksun İstanbul
Ne kadar da uzağız birbirimize
Çok oldu rastlaşmayalı
Ne çok sırrım var sende

Şimdi ben başka yerde sen başka yerde
Baktığım gökyüzü senin
Artık başka bir şehir kucaklıyor beni
Ama gönlüm buraya ait değil gibi

ŞİİRLER

EZGİ BAYTAŞ

VİCDAN

Bu son susuşum sana
Bir gidişi daha affetmem asla
Buluşamayan bu gözler her defasında
Zindan olur sonraki hatanda

Kimsede günah arama
Senin suçun aslında
Yastığa başını her koyduğunda
Vicdanın rahatsa hâlâ

Hiç gelme bana
Bu sefer af yok sana
Bu merhametli dünya
Fazla sana

DÖRT MEVSİM

Camımda birkaç damla
Kulağımda yağmurun sesi
Güneş sineye çekti kendini
Kabullendi güzü

Yine geliyorum dedi kış
El salladı yaza
Yaz küstü kışa
İlkbahara sığındı mahcupça

Kasım dindirmede yağmurlarını
Aralık sırasını bekledi sabırla
Yazın şımarık çocuğu haziran
Sırasını çaldı mayısın usulca

Sonbahar tadını çıkardı ânın
Kasım yağdı delice
Eylül ekim kıskandı hafiften
Ocak göz kırptı şubata



ŞİİRLER

EZGİ BAYTAŞ

SON GÜNÜM

Kuşlara, ağaçlara, bahara
Sevdiğim her şeye veda vakti
Vadem doldu dünyada
Uyanın millet yolculuk var ayazda
Son bir uğurlama
Sonra sonsuz buluşma
Bir "Hoşça kal" demeyi çok görmeyin bana
Bu zamana kadar yalnızdım dünyada
Veda ederken olun yanımda
Şahte gülüşler yok artık ruhumda
İncittiysem sizi darılmayın bana
Bugün son buluyor günahlarım yukarda
Bugün benim son günüm
Bir elvedayı çok görmeyin bana

ÇİÇEK BAHÇESİ

Ah benim papatya saçlım
Her telinde "seviyor" çıkarım
Dokunmaya kıyamadığım
Her öpüşümde çiçek açanım
Gülleri hasetinden solduranım
Bak bir çiçek daha açmış gülüşünde
Gül dikenini kendine batırmış
Zakkum zehrinden bir yudum almış
Sen gülünce çiçekler utanmış

Ezgi BAYTAŞ 11 B





KAHRAMANIMA MEKTUP

Sevgili Kendim,

Bu mektubu kahramanıma, yani içimdeki o kıza, sana yazıyorum. Çünkü bunları duymayı hak ettiğini düşünüyorum.

Beni en iyi sen tanıyorsun. Bilirsin; ben her aynadan kaçan, her aynaya baktığımda bir kusur bulabilen biriyim ya da "birydim" demeliyim çünkü senin sayende ben kendimi sevmeyi öğrendim. Artık aynaya baktığımda yüzümdeki izleri saymıyorum. Tamam, hâlâ sevmiyorum o izleri ama artık onları kabulleniyorum. Belki bir yıl önceki bana bunları söyleyen inanmazdı ama ben artık yansımana bakıp "Saçın bugün güzel olmuş." diyebilirim ve bunların hepsi, senin sayende.

Geçirdiğim zor zamanları çok iyi hatırlıyorum. Mutsum olduğum pek çok anı ve ardından gelen sessiz hıçkırıkları, gözyaşlarını... Hepsinde sen yanımdaydın. Kimselere anlatamadığım, "önemsiz" diye nitelendirdiğim sorunlarımı dinledin, onlara çözümler buldun. Hak etmediğim şeyler yaşadığımda bana her zaman destek oldun. Şimdi, senin sayende farkına varıyorum ki bu zor zamanlar, beni "ben" yaptı ve ben, sorunlarımla yüzleşip onların üstesinden gelmeyi öğrendim. Stresten ayağa kalkamadığım, endişeden nefes alamadığım, kendimi değersiz hissettiğim zamanlarda bana hep güçlü olduğumu hatırlattın ve ayağa kalkmam için bir neden verdin. Bu kötü zamanlarımda bana yardımcı olanlar elbette oldu ama senin yerin hep farklıydı. Çünkü her zaman bana "Hadi!" diyenler olmayacak bu yolda, bunu çok iyi biliyorum. Ama sen... Sen hep orada olacaksın ve ben sana koşulsuzca güvenebileceğim.

Hep kendi üstüme çok gitmişimdir. Asla yeterince başarılı, yeterince yetenekli, yeterince zeki, yeterince güzel olamadım kendi gözümde. Aslına bakarsan bu liste uzar da gider. Mükemmeliyetçi bir yapım var çünkü. Plan yapmayı çok severim mesela. Her şeyin de planlarıma uygun gitmesini... Özetle asla sorun çıksın istemem. Sorun çıktığında ise yaşadığım kararsızlıklar, gerginlikler, umutsuzluklar... Bunlar ve daha niceleri korkulu rüyalarım olur benim. İçinden çıkamam karamsarlıklarımın. Ben bu gelgitler içinde debelenirken senin de kendi kendime yaptığım bu eziyeti, bu duygusal zararı gördükçe çok üzüldüğünü biliyorum. Çünkü senin beni tanıdığın kadar iyi tanıyorum ben de seni. Bunca zaman kendimi bu kadar yıpratmamalıydım, neden bu kadar önemliydi ki mükemmel olmak? Mükemmel diye bir şey var mıydı ki? Şimdi fark ediyorum, ancak ve ancak aklımda yarattığım küçük dünyada her şeyi mükemmel yapmam mümkündü. Ajandama yazdığım yapılacaklar listesini hiçbir zaman kusursuzca tamamlayamazdım. Anladım.

Seninle bu yolda yürürken beni hep kendime daha çok güvenmem için teşvik ettin. Hala deniyorum ve yavaş yavaş da başarıyorum sanırım. Artık topluluk önünde konuşurken ellerimin içi eskisi kadar terlemiyor. Artık yapabilirim, biliyorum ve bunu kendime durmadan hatırlatıyorum. Mükemmel olmaktan korkmuyorum, kendi kafamda yarattığım o küçük ve mükemmel dünyadan dışarı çıkmaktan korkmuyorum. Kendimi ve yaşadığım bu hayatı kusurlarıyla sevmeyi öğreniyorum.

Bazıları sana mektup yazmamı tuhaf bulacak, egoistlik diyecek belki ama bence nasıl olmalı biliyor musun? Herkes içindeki kıza, oğlana mektup yazmalı. Bu mektup sana bir teşekkürdü. Sen benim kendimi bulmam için elinden geleni yaptın. Kendi aklımda karaladığım o kız olmadığımı, bana kanıtladın. Değerli olduğumu hissettirdin. Benimle gurur duyduğunu biliyorum, hissediyorum. Büyük bir çabayla çok uzun bir yol kat ettim değil mi? Artık aynada güçlü, yetenekli, zeki, başarılı ve mutluluğu hak eden birini görüyorum. Her düştüğümde yanımda olduğun ve bana kalkmak için bir neden verdiğin için teşekkür ederim, kahramanım.

Sevgilerle,
Kendin

Halide Sezi HASİN 10 A



UZANACAK SONSUZLUĞA, YİNE BİR 19 MAYIS'TA

16 Mayıs 1919, mübarek Cuma.
Galata Limanı'nda bir gemi,
Kaptan dâhil 20 kişi, biri sen...
Hürriyet mavisi gözlerin,
Anadolu sarısı saçlarınla oradasın.

19 Mayıs 1919, boğucu Pazartesi.
Samsun'da halk bekler seni;
Tut ellerinden, yol göster.
Arşınla şu cennet vatanı;
Tüm cihana kim olduğumuzu göster.

19 Mayıs;
Samsun'un Merkez İskelesi,
Amasya'nın Genelgesi,
Sivas'ın, Erzurum'un kongreleri,
Ankara'nın Meclis'i,
Halkın iradesi...

"Hasta Adam"ın gözlerinde umut,
Kanında cesaret ve inanç...
Bedenleri toprak altında, varlıkları hafızamda.
Hepsi bir kıvılcımla başladı,
Hürriyet mavisi gözlerden çıkan tek bir kıvılcım...

99 yıl geçti Ata'm!
Senin kıvılcımından doğan ateşi,
Harlamak benim görevim şimdi.
Belki cephelerde savaşmam,
Canımı sunamam atalarımın yaptığı gibi.

Ama umut gözlerimde, cesaret kanımda;
Bedenim genç ve güçlü,
İlkelerin hafızamda,
Bende ve gelecek kuşaklarda,
Uzanacak sonsuzluğa,
Yine bir 19 Mayıs'ta.

Ayşegül AĞIR 11 B

NURSEL DURUEL SÖYLEŞİSİ

Nursel Duruel, 1941'de Şarki Karaağaç'ta doğdu. İstanbul Kız Lisesinin ardından İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Arkeoloji Bölümü'nü bitirdi.

1965'te TRT'nin ilk prodüktör kadrosunda yer aldı; başta edebiyatsanat olmak üzere çeşitli alanlarda radyo programları hazırladı.

Reklam yazarlığı, televizyon yazarlığı, ansiklopedi yazarlığı, BRT Radyosu'nda müdür yardımcılığı yaptı. İlk öyküsü 1979'da Türk Dili'nde çıktı. Geyikler, Annem ve Almanya (1982) ile 1981 Akademi Kitabevi Öykü Ödülü'nü ve 1983 Sait Faik Hikâye Armağanı'nı; Yazılı Kaya'da yer alan (1992) "Burgaç" adlı öyküsüyle de 1990 Yunus Nadi Yayınlanmamış Öykü Ödülü'nü aldı. TRT İstanbul Radyosu'nda Yayın Dünyası adlı kitap tanıtım programı hazırladı.

Duruel'in ürün verdiği bir diğer alan ise biyografi yazarlığıdır. Feyza Perinçek ile birlikte Cemal Süreya biyografisini yazmıştır.



Türk öykücülüğünün önemli kalemlerinden Sayın Nursel DURUEL'le yazmaya, edebiyata dair çok keyifli bir söyleşi gerçekleştirdik.

1. İlk kitabınız "Geyikler, Annem ve Almanya" ile Türk edebiyatının en prestijli öykü ödülü olan "Sait Faik Öykü Ödülü"nü kazandınız. İlk kitabınızla böyle prestijli bir ödülü kazanmak nasıl bir duyguydu? Bu durum sizin yazma sürecinizi nasıl etkiledi?

Sait Faik, en sevdiğim öykücülerdendir, gerçi henüz sevmeyene de rastlamadım. Sait Faik adına konan ödülü aldığım zaman çok sevindim ama bir o kadar da saklanma ihtiyacı duydum. Hatta ailemden ödül törenine gelmemelerini rica ettim. Çünkü yakınlarımdan çok çekinirim, korkuyla alakası olmayan bir çekinmedir bu. Dayım Tarık Buğra ödül törenine gelmedi ama bana bir çelenk gönderdi. O çelengin kuşağını hâlâ saklıyorum ama çok ağladım. Sevinç ağlaması mıydı yoksa bütün hayatın hesaplaşması mıydı bilemiyorum. Bu ödülü aldığımda çok genç değildim. Edebiyat konusunda programlar yapmış, pek çok edebiyatçıyla röportajlar yapmış biri olmama rağmen kaçma, saklanma duygusu yarattı bende ve tabii ki büyük bir sorumluluk. Hem adına ödül konmuş bir yazara hem de gelecekteki yazarlara karşı bir sorumluluk duygusu yani edebiyatın tümüne karşı bir sorumluluk duygusu. Bu hem motive eden bir şey hem de kaçma isteği yaratan bir şeydi bende.

2. İlk öykü kitabınızdan sonra "Yazılı Kaya" isimli bir öykü kitabınız daha yayımlandı. Bu süreçten sonra öykü yerine daha çok biyografi çalışmaları yaptınız. Öyküyle aranızda bir mesafe mi girdi? Çok az yazan bir yazar olduğunuz söylenebilir mi?

Öyküyle arama hiçbir zaman mesafe girmedir, hiçbir zaman da giremez. Daha doğrusu, edebiyatla arama hiçbir mesafe giremez. Ben öyküyü de çok seviyorum, edebiyatın başka dallarını da çok seviyorum. Ben az yazmıyorum. Sürekli yazıyorum ama yayımlamıyorum çünkü yazmak başka, yayımlamak başka. Yazdığınız sürece kendinizle, yazdığınız şeyle didişebilirsiniz. Bir şeyler kafanızda dolandır durur ve onları ne zaman yazacağınızı bazen kendiniz de bilemeyebilirsiniz. Zihninizdeki düşüncelerden, imgelerden bir tanesi pat diye öne çıkar ve kendini yazdırır. Bu anlamda hiçbir mesafe yok. Ayrıca sürekli edebiyatla uğraşıyorum. Pek çok edebiyat ödülünün jürisindeyim, sürekli öykü okuyorum. Nasıl mesafe girebilir ki arama? Yazdıklarımı yayımlamak konusunda çok sıkıştırılıyorum. Sanki bir beklenti yarattım da o beklentiyi karşılamıyorum gibi bir

NURSEL DURUEL SÖYLEŞİSİ

çeşit suçluluk duygusu yaşıyorum. Her yazdığımı yayımlamıyorum, o kadar hevesli değilim yayımlamaya. Benden biraz zorla kopartırlar yazdıklarımı çünkü yazma sürecinde kendinizle baş başasınız ama yazdıklarınızı yayımladığınız anda toplumsal bir süreç başlıyor. Arkadaşlarıma, yakınlarıma, ne zaman yeni bir şey yayımlayacağımı soranlara "Ben öldükten sonra kızım karar versin." diyorum. Ama bu hayattayken de yayımlamayacağım anlamına gelmez, dolabım yazdıklarımla dolu. Aslında yazdıklarımı saklamıyorum ama yazmak insanın en mahrem olgusu. Bu sebeple bu mahremiyeti başkalarıyla paylaşmak oldukça zor olabiliyor, bu insanın doğasında olan bir şey.

3. Ön plana çıkan edebiyat blogları hakkında ne düşünüyorsunuz? Takip ettiğiniz bir blog var mı?

Çok ayıp ama takip etmiyorum, edemiyorum. Arada rastladığımda okuyorum, bazıları hoşuma da gidiyor ama vakitsizlikten dediğim gibi çok takip edemiyorum. O yüzden yorum yapamayacağım.

4. Sosyal medyanın yaygınlaşmasıyla birlikte ön plana çıkan genç yazarlar hakkında ne düşünüyorsunuz?

Ben, bana gelen yazarların eserlerinde kendilerine ne kadar sadık kaldıklarına bakmaya çalışıyorum. Gerçekten kendisine özgü olan dünyadan mı bize sesleniyor yoksa medyanın bize empoze ettiklerini mi içselleştirmeye çalışıyor buna bakıyorum. Bir yazarın, yazar adayının kendi iç sesini duyurması çok önemli. Çünkü en baştan kendine sadık kalmaya çalışırsa yolunu bulur. Ama şu var, her durumda yazsın da uğraşsın da yolunu bulur ama ilk baştan kendine sadık kalırsa, iç sesine kulak verirse, o sesin doğrultusunda okumalarını gerçekleştirirse özgün bir sanatçı olur.

5. Siz daha çok öykülerinizle tanınıyorsunuz. Sizce duyguları ifade etmenin bir biçimi var mı? Neden şiir kitabı yayımlamıyorsunuz, şiir yazdınız mı?

Sizin yaşınızdayken şiir yazdım ama şiirin orta hallisine tahammül edemem. Bu sebeple şiir yazmayı hemen bıraktım. Bazı yazarlarımız mesela Melih Cevdet, Oktay Rıfat gibi isimler farklı türlerde de kendini ifade etme ihtiyacı duyar. Bazı sanatçılar her formda yazı yazar. Ben şiir ve öyküde denedim kendimi ama bu, kendime sınır çizdiğim anlamına gelmez. Sadece şiir ve öykü değil, pek çok eleştiri, deneme yazıları da yazdım.

6. "Geyikler, Annem ve Almanya" kitabınızda bir dönem oldukça karmaşık yaşanmış, elbette günümüze dek uzanan çarpık kentleşme, onun doğurduğu taşralılıkkentlilik sorunsalı, kendisini okura yoğun hissettiriyor. Yine bunlarla ilişkili göç, ayrılık, bireyin sıkışmışlık duygusu, kadınların mücadelesi öykülerinizdeki önemli unsurlardan. Bugün aynı sorunlar devam etmekle birlikte hem taşranın, kentin hem de bireyin sorunları farklılaştı. Bugün yazacağınız bir öyküde hangi temaları ön plana çıkarırdınız?

Bilim programlarıyla çok ilgileniyorum. Televizyonda da çok güzel konuşmalar yapıyor çeşitli bilim dallarında. Onlar yeni ufuklar açıyorlar. Dünya çok hızlı değişiyor ve gerçekten benim çocukluğumda hayal edemeyeceğim bir dünyaya adım atıyoruz.



NURSEL DURUEL SÖYLEŞİSİ

Attık da, siz onun içine doğdunuz. Esas siz göreceksiniz neler gelecek. Bu beni çok ilgilendiriyor. Derler ya, değişmeyen tek şey değişimdir. Ama bir de değişimin ivmesi var, bu ivme çok hızlı şu anda. Bu beni çok etkiliyor. Bu değişimle insan gelecekte nasıl bir varlık olacak, neleri değiştirecek, nasıl bir hayat yaşanacak... Bu çok fazla ilgilendiriyor beni. Bilim kurgu değil ama bilim kurgu sorularını da içeren bir insana bakma tavrı beni ilgilendiriyor.

7. İçinde bulunduğu olumsuz şartları değiştirmeyi isteyen, en azından bunu deneyen direngen kadınların toplumda kendilerine yer edinme çabaları hiç bitmemecesine sürmektedir. Siz bir "kadın" yazar olarak toplumdaki cinsiyet algısını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Herhalde hepimiz bu konuda buluşuyoruz diye düşünüyorum çünkü çok gayri insanî, gayri medenî bir cinsiyet algısı var toplumun büyük bir kesiminde. Tabii ki bu algı değişiyor ama o kadar cahil bırakılmış, o kadar düşünme yetisinden yoksun bırakılmış insanımız var ki... Maalesef çok kolay değil bunları çözmek. Yalnız şunu düşünüyorum: Benim öykülerimdeki kadınlar güçlü kadınlardır. Hayatları çok zorda olsa da, çok zorluklar içinde yaşıyor olsalar da ayakta durmak için çabalarlar. Bence mücadeleyi kadınlar yapmalı. Atatürk bize çok büyük bir hediye verdi: seçme seçilme hakkı. Dünyada bu hakka sahip ilk kadınlardan biridir Türk kadını. Biz bu hakkı o yasalardan dolayı kullanabildik ama cinsiyet ayrımlılığı sebebiyle tamamen faydalanamadık. Erkek egemen toplumlarda bu hep görülür. Kadınları bastırıyorlar ama bunda kadınların da payı var. Yaşlandıkça erkek rolünü alıp genç kadınlara hükmetmeye ve onları bastırmaya başlıyorlar. Önce kadınların ben seninle aynı güçteyim demesi gerekli. Yine söylemek zorundayım, mücadeleyi kadın yapmalı hepimiz eşit olana kadar.

8. "Sesinde gizlenen çığlıklar çekmecemden taşmaya başladı. Anlattıkları kendi sesinin başına da geldi. Sesi soldu, rengini kaybetti. Çekmecemden taşan çığlıklar ses değil artık. Yıllar önce onun sesiyle beynime akıtılmış düşünceler... daha bana aktarılırken canlılığından, sıcaklığından uzaklaştırılmış hayatlar... ve çekmecemdeki zavallı nesne kırıntıları... oysa seslere yüklediği hayatı kaygısı." Ses, öykülerinizde önemli bir yer tutuyor. Yazarken sessiz bir ortam mı tercih edersiniz yoksa yazdıklarınıza bir müzik eşlik eder mi?

Ben sıfır sesli ortamda yamayı isterim. Yani ona ihtiyaç duyarım. Müzik dinlemem yazarken, müziği ayrıca dinlersem dinlerim. Sıfır sesli ortamı tercih etmek isterim, elbette sıfır ses mümkün değildir tabii ki de. Mümkün olduğu kadar sessizlik isterim. Yalnızlık isterim. Tamamen yalnız kalmayı isterim. Ses, zaten herkesin dikkatini çeken bir şey. Benim hikayelerimi okuyan veya ilgilenen kişilerin hep söylediği bir şeydir: Rüya ve ses çok baskın iki unsur öykülerimde. Sese karşı fazlaca duyarlılığım var. Ses, yaptığım işin içindeydi. Çok uzun yıllar radyoculuk yaptım ve her şeyi sese dönüştürmek için yazdım. Kısacası mesleğim sese karşı duyarlılığımı keskinleştirdi.

Ses, hem somut hem de soyut bir kavramdır. Ağzımızdan çıktıktan sonra düşsel bir ögeye dönüşür. Ses uçucu, yazı kalıcı. Ses hayat gibi uçup gider. Ben uçucu olan şeyleri kalıcı yapmak için hep heves duymuş biriyim. Rüyalar da böyledir. Yani uçucu olanların kalıcılığını özlerim.



NURSEL DURUEL SÖYLEŞİSİ

9. Öykülerinizde rüyalar önemli bir yer tutuyor. Bunun metne kattığı pek çok zenginlik var elbette. Bir rüyanızdan yola çıkarak öykü yazdınız mı ya da bir rüya bir öykü doğurur mu?

Her tetikleyicide öykü yazılabilir, rüyalar da bunlardan birisi. Bir öyküde şöyle bir cümle var: "İnsanın kendine ait sayabileceği tek şey rüyalarıdır." Aslında o bile tam olarak bize ait değildir çünkü birtakım etkilerle görüyoruz o rüyaları. Rüyaları çok önemli buluyorum çünkü rüyalar insanları geçmişte yönlendirmiştir. Rüyalara bakarak günlük hayatlarını şekillendirmişlerdir. Bunlar tabii ki bana aykırı şeyler ama rüyaların bizim günlük hayatta fark edemediğimiz yönlerimizi bize gösteren tarafları olduğunu düşünüyorum. Çünkü bazı yargılara rüyalarda varırız ama yine de gerçeği etkilemesine izin vermeyerek rüyalarla ilgilenmek çok çekici bir şey.



10. Yazma eyleminin, kendine özgü bir disiplin ve düzen gerektirdiğini biliyoruz. Peki siz, kendinizi yazmak için "Günde şu kadar yazmalıyım." gibi şartlandırır mısınız yoksa fikirleriniz geliştikçe mi yazarsınız?

Benim hayatım edebiyatla çok uğraşarak geçti. Pek çok radyo ve edebiyat programı yaptım. Düzene gelince açıkçası onu kuramadım çünkü bir çalışma hayatım var ve her zaman hayatımı kazanmak için çalıştım, çeşitli işler yaptım. Bir de kendinize ait bir zaman ayırabiliyorsanız öyle bir zaman var. Ben hep gece yarılarından sonra yazan biriyim. Programlarımı da öyle yazdım zaten. Gece yarısından sonra kimsenin beni bölemeyeceği zamanlarda yazdım çünkü o sessizlikte, o yalnızlıkta zihnim daha iyi çalışıyor. Gün içinde günlük pratiklerle uğraşıyorum ama her zaman şu kadar saat yazayım gibi bir disiplin kuramadım. Benim kurabildiğim disiplin, yazma süreci içindeki disiplin. Kendi yazdığımı dışarıdan bir göz gibi tekrardan okur ve başkasınınmış gibi incelerim.

11. Okulumuza gelen yazarlarımızla geleneksel olarak bir çağrışım oyunu oynuyoruz. Size de bazı sözcükler yönelmek istiyorum.

Ses: Sonsuzluk

Göç: Acı

Gözyaşı: Bazen sevinç, bazen Acı

Esin: Esin perilerini hayal etmek çok güzel, etrafta dans etsinler.

Sanat: İnsanın özü



YEİS

Güneş, denizin içine gömülürken hayatımdaki en büyük ikinci dileğimi diledim. Gökteki altın rengi bulutlara ve topraktaki fidanlara sığınarak güç diledim, elimdeki bu ağır kutuyu denize dökülebilmek için.

Dürüst olmak gerekirse kutu o kadar da ağır değildi. Ahşaptı çünkü o plastiği sevmezdi, hafifti çünkü o da öyleydi. En ufak bir rüzgarın alıp götürebileceği bir kutuydu bu, tıpkı onun incecik bedeni gibi. Ama o kutunun içindekiler... Hatıralar... İşte asıl taşıması zor olan onlardı. Onları benden koparmak için Tanrı'nın değil bir rüzgar, binlerce kasırga göndermesi gerekirdi. Yoldaki asfalt ayaklarımı kanatıyordu ve denizden sıçrayan damlalar yanağımda gözyaşlarına dönüşüyordu. Kelebekli bir kolye, Şeker Portakalı, arkadaşlarıyla birlikte çekildiği bir fotoğraf ve yaptığı koleksiyonlar... Onun en sevdiği şeyler bunlardı işte. On dört yıl boyunca onun için büyük anlam ifade eden her şeyi bir kutuya sığdırmıştı benim güzel kızım.

Asfaltı, toprağı ve ruhumu beraberimde sürükleyerek denizin önüne geldim. Elimdeki kutuya, dalgalara ve gökteki bulutlara baktım. Ne zaman bu kadar aciz ve bu kadar hiç olduğumu düşündüm. Yumruğum kadar kalbime sığan acıyı dışarı vurabilsem bütün dünyayı kaplar ve bütün anaları ağlatırdı. Kutuyu yere bıraktım, bunu yaparken minik kızımı dalgaların kenarına bırakıyormuş gibi dikkatliydim. Önce kapağını açtım hâlbuki içindeki her şeyi bakmadan da söyleyebilirdim. Üzerinde bir kelebek figürü olan gümüş kolyeyi elime alıp incirini okşadım.

"İyi ki doğdun meleğim," demiştim ona bu kolyeyi verirken. On ikinci doğum günüydü benim minik keleşimin. Ama bir keleşin aksine, onun bana verdiği mutluluk sadece bir gün değil, her gündü. Kolyeyi gördüğü anda sevinçten havalara uçmuş ve boynuma sarılmıştı.

Benden ayrıldığında gözleri dolmuştu. "Seni seviyorum anneciğim!" diye yanıtlamıştı beni. Ben bu üç kelimeyi ondan duymayı, dünyanın en büyük hazinelerine bile değişmezdim. Kızım hemen gözlerini silmiş ve eski neşesini geri kazanmıştı. Kolyeyi boynuna takmıştı ben de fazla vakit kaybetmeden. Elbette ki onun güzelliğinin yanında bu kolye sönük kalıyordu ancak yine de çok yakışmıştı. Tekrar bana sarıldı ve tekrar aynı sözleri söyledi: "Seni seviyorum anneciğim, seni çok seviyorum!"

Dudaklarımda buruk bir gülümseme, gözlerimde ise uzak hatıralarla birlikte kolyeyi istemeyerek de olsa kutuya koydum. Takılardan hiçbir zaman haz etmemiş kızımın tek sevdiği kolye buydu. Zaten başka bir şey de takmazdı. Ardından elim, onun en sevdiği kitap olan Şeker Portakalı'na gitti. Bu kitabı birçok kez okumuştum ve hiç sıkılmadığımı



söylerdi bana.

“Sana yeni kitaplar almamı ister misin?” diye sormuştum kısık sesle. O hastane yatağında yatıyordu ve son birkaç aydır olduğu gibi yorgun görünüyordu. Acı içinde olduğunu yüz ifadesinden anlayabiliyordum. Bu acısını paylaşmamak ise bir böcek gibi derime yayılıyor, ruhumu sessizce çürütüyordu. “Artık Şeker Portakalı’nın her kelimesini ezbere biliyorsundur herhalde,” diye ekleyerek de onu neşelendirmeye çalışmıştım.

Çabam onun yüzünde bir gülümseme oluşturmuştu fakat yine de mutlu olmadığını biliyordum. Bu onun gençliğinin en güzel yaşlarından biriydi. Sokaklarda koşup, arkadaşlarıyla gülp eğlenmesi gerekiyordu. Bir hastane yatağında cihazlara bağlı bir şekilde yatmaması gerekiyordu. “Bana bir kaktüs al,” demişti tek nefeste. “Bana bir kaktüs al ki ben de onunla konuşabileyim. Zezé’nin portakal fidanı gibi o da benim anlattıklarımın kulak versin ve... Benim aksime ölmesin.”

Kızım gözyaşlarına boğulduğunda onu teselli etmek ve elbette bu hastalığı yeneceğini ona hatırlatmak için elimden geleni yapmıştım. Fakat o ısrarla başını iki yana sallıyor, bana kulak vermiyordu. “Tamam,” demiştim en sonunda. Başını kaldırmış ve ıslak gözleriyle bana bakmıştı. “Sana bir kaktüs alacağım. İyileşene kadar her gün onunla konuşacaksın. Sonra da onu eve getireceğiz, tamam mı?”

Şeker Portakalı’nı kızımın benden sonsuza dek gittiği gün okumuştum. Her satırda aklımda o canlanıyor ve sayfalara her dokunduğumda sanki onun tenini okşuyor gibi hissediyordum. Cümleleri gözyaşlarımla süslemiş, karakterleri ise kızımınla değişmiştim. Kitabın kapağına bir öpücük bıraktım titreyen dudaklarımla. Çünkü biliyordum, kızım bunu hissedirdi.

Titreyen dizlerimin bu ağırlığa daha fazla dayanamayacağını bilerek kutuyla beraber ayağa kalktım. Kutunun iç kapağına bir fotoğrafını yapıştırmıştı kızım. Arkadaşlarıyla birlikte güldüğü ve hayatın bütün acılarından uzak olduğu bir fotoğrafı bu.

“Anne, bizim bir fotoğrafımızı çeksene!” diye seslenmişti o şirin sesiyle. Ilık bir yaz gününde iki arkadaşı bizim evimizdeydi, kızım ise yeni kameramızı denemek için sabırsızdı. Bana çoktan açtığı kamerayı uzatıp “Peynir!” diye bağırıyordu ben fotoğrafı çekerken.

Ama daha flaş patlamadan arkadaşlarıyla kıkırdamaya başlamışlardı. Bu yüzden de sabit duramıyor ve muhtemelen fotoğrafta bulanık çıkıyorlardı. “Olmadı bu kızlar, bir daha,” demiştim onlara. Tekrar poz vermişlerdi, ben fotoğrafı çekmeden yine gülmeye başlamışlardı. Bu birkaç kez daha devam etmişti. Sinirlendiğimi hatırlıyordum. Şimdi tekrar o ana gidebilsem o fotoğrafı binlerce kez bulanık çekerdim ki kızımın yine güldüğünü görebileyim.



Derin nefeslerle kutunun kapağını kapattım, içindeki diğer eşyalara bakacak kadar güçlü değildim çünkü. Kutuya sıkıca sarıldım ve “Seni çok seviyorum, canım kızım,” diye fısıldadım. Tekrar, tekrar ve tekrar. Bu şekilde beni duyabileceğine inanmıştım sanki. Köpüren dalgalara bakarken buraya ne için geldiğimi unutmuş gibiydim. Dünyadan tamamen kopmuşum, sadece hatıralar bir film şeridi gibi dönüp duruyordu zihnimde. Şeridin her bir kadraji, yeni bir gözyaşı dökülmesine sebep oluyordu yanaklarıma.

“İyi misiniz?” dedi endişeli, ince bir ses. Sanki rüzgar, beni incitmek isteyerek bu tanıdık sesi taşımıştı bana. İrkilerek kutuyu elimden düşürdüm ve dalgaların arasına karışmasını hayretle izledim. On dört yıl köpüğe dönüştü, gemi oldu ve benim adını bile bilmediğim diyarları gezmeye çıktı. Olduğum yere çivilenmişim sanki. Benim için gökten yağmurlar yağıyor, yere şimşekler çakıyor, dünya ortadan ikiye ayrılıyordu. Ayağımın altında açılan yarığın içine düşmek üzereydim ki bir el omzuma dokundu. “İyi misiniz?” Aynı sestti.

Arkamı döndüğümde ellerim ölü bir şekilde sarkmıştı iki yanıma. Gözlerimde ise okyanusların hayaleti vardı. Karşımda bir kız çocuğu duruyordu. Masum bir yüzü ve merakla dolu gözleri vardı. Boyu kısa, sarı saçları ise uzundu. Ona baktım ancak gördüğüm o değildi. Karşımda minik kızım duruyordu. Bukleli saçları ve parlak gözleriyle hayatın benden çok erken aldığı minik kızımdı bu.

“Size sarılmamı ister misiniz?” diye sordu kız, kızım, aynı masumiyetle. Herhangi bir yanıt vermeden sadece kollarımı açtım ve onu göğsüme bastırdım. Hayır, hayır. Bu benim kızım değildi. Nefes alışından bile tanırdım onu. Hele ki kokusu, o bebeksi kokusu... Hayır, göğsüme bastırdığım bu yüz, her ne kadar kızıma benzese de ona ait değildi. Birbirimizden ayrıldığımızda sarışın kızın dudaklarında beliren gülümsemenin aynısının, cennette beni bekleyen kızımda da olduğunu hayal ettim.

Ve bu, zafere en çok benzeyen yenilgiydi.

Sıla YURTSEVEN 11 A

İSTANBUL OLMUŞUM BEN ŞİMDİ



İstanbul olmuşum ben şimdi
İstanbul da biraz ben

Orhan Veli'nin gözleri
Tarancı'nın sonbaharı
Ve Necip Fazıl'ın canı
Olmuşum

İstanbul olmuşum ben şimdi
İstanbul da biraz ben

Tekmeleyenlere rağmen
İçimdeki kırılğan çocuğu
İnce dallarıma tutuna tutuna
Devrilmez olmuşum

İstanbul olmuşum ben şimdi
İstanbul'a varmaktan öte
Kadıköy'den Karaköy'e yol alan
6.45 vapuru
Olmuşum

Martılara simit atmış,
Büyükliğümden küçülmüş
Kalabalıklaştıkça
Yalnızlaşmışım

İstanbul olmuşum ben şimdi
İstanbul da biraz ben

Aldırmadan öfkeli sürücülere
Ve telaşla koşuşturanlara
Oturmuş bir bankta, tüm olanlara
Yalnızca bir seyirci
Kalmışım

25 kuruşa müzik yapmış
Kemancı çocuk, metrodaki
Aynı saatlerde yeni bir çanta almış, on binlere
Babasının kızı, Bebek'teki

İstanbul olmuşum ben şimdi
İstanbul da biraz ben

Bir dakikayı fazlaca önemseyince
Yıllar gelip yılları götürünce
Âşık olup da âşık edemeyince
İstanbul olmuşum ben
Tam da şimdilerde

İstanbul olmuşum ben şimdi
İstanbul da biraz ben

Orhan Veli'nin gözleri
Tarancı'nın sonbaharı
Ve Necip Fazıl'ın canı
Olmuşum



FABLLAR

Daha çok nazım şeklinde yazılan, insan dışındaki canlı ya da cansız varlıkların konuşurma, kişileştirme sanatları kullanılarak ibret verici şekilde anlatıldığı hikâyelere fabl denir.

İnsanlar arasında gerçekleşen olaylar, alegorik bir şekilde hayvanlar arasında geçmiş gibi anlatılır. Bu türde, hayvanlar üzerinden hikâyeler anlatılarak hayatla ilgili öğütler verilir. İlk başlarda bir nazım türü olarak kabul edilen fabl, zamanla nesir olarak da yazılmaya başlanmıştır.

Fablda amaç, okuyucuya ahlakî anlamda bir ders verebilmektir. Bu hikâyelerde toplumun eleştirilen ve aksayan tarafları ele alınır.

KAPLUMBAĞANIN HAZİN SONU

Bundan çok uzun zaman önce, sık ve ulu ağaçların bulunduğu bir ormanda bir kaplumbağa yaşarmış. Bu kaplumbağa, kabuğunu hiç sevmemiş. Ne zaman ormandaki diğer hayvanlarla konuşsa kabuğunun ne kadar çamurlu ve renksiz görüldüğünden yakınmış.

Bir gün kaplumbağa çekirgeyle konuşurken çekirge ona ormanın derinliklerinde yaşayan ressam bir maymundan bahsetmiş. Bunu duyan kaplumbağa hemen maymunun yanına gitmiş. Maymun, kaplumbağanın kahverengi, soluk kabuğuna renk renk desenler çizmiş. Çok mutlu olan kaplumbağa evine dönerken salına salına, etrafına caka sata sata yürümüştü. Güzel kabuğunu herkes görsün istiyormuş. Tam o sırada çalılardan bir jaguar çıkmış, kaplumbağa saklanmak için çalılardan arasına kaçmış ama nafi! Jaguar, kaplumbağayı kaptığı gibi katur kutur yemiştir. Yaşamı gözlerinin önünden geçerken kaplumbağa gösterişin iyi bir şey olmadığını anlamış.

Ece GÖKSU 9 C



FABLLAR

TIRTIL VE MAVİ KELEBEK

Bir zamanlar bir bahçede şen şakrak yaşayan çok güzel bir kelebek varmış. Kelebeğin büyük, masmavi kanatları varmış. Kelebek bu kadar güzel olmasına rağmen etrafındaki böceklerle hiç anlaşamazmış. Bütün böcekler ona hayranmış fakat kelebek onları umursamazmış.

Bir gün kelebek etrafta yine uçuşurken böceklerden iltifatlar duymuş. Arı, kelebeğin kanatlarının güzelliğini överken tırtıl da kendisinin de keşke böyle güzel kanatlarının olmasını istediğini dile getirmiş. Bunu duyan kelebek, kibirli bir tavırla tırtıla kanatlarını beğendiği için teşekkür ettiğini ama ne yazık ki tırtılın asla böyle büyüleyici kanatlara sahip olamayacağını söylemiş. Tırtıl bunu duyunca çok üzölmüş ama bozuntuya vermemiş. Umudunu kaybetmeden güzel kelebeğin kanatlarının havada dansını seyretmiş. Kelebek tırtılın bakışlarını fark etse de onu umursamadan bahçede uçmaya devam etmiş.

Birkaç gün sonra bahçeye bir insan girmiş. Mavi kelebek, kanatlarının güzelliğini fark etsin, o da kendisine hayran olsun diye insanın etrafında uçmaya başlamış. İnsan, kelebeğin güzelliğinden çok etkilenmiş ve onu kelebek koleksiyonuna eklemek için yakalayıp bir kavanozun içine hapsetmiş, kavanozu evinde diğer kelebeklerin bulunduğu çalışma odasının penceresinin önüne koymuş. Güzeller güzeli mavi kelebek kavanozun içinde can çekişirken camın önünden geçen turuncu kanatlı bir kelebekle göz göze gelmiş. Turuncu kelebek ona: "Beter ol!" diye fısıldamış. İşte o an mavi kelebek, bu kelebeğin kim olduğunu anlamış. Hayata gözlerini yumarken "Keşke güzelliğim gözlerimi kör etmeseydi, kibirime yenik düşmeseydim!" demiş.

Alya OLCAN 9 C



FABLLAR

ASLANIN BAŞINA GELENLER

Bir varmış, bir yokmuş. Uzak diyarların birinde bir aslan yaşarmış. Bu aslan tüm orman tarafından bilinir, saygı görmüş. Herkes aslanı ormanın kralı olarak bilirmiş. Bunun sebebi aslanın kırk gün, kırk gece süren balolar düzenlemesiymiş. Bu balolara ormanın tüm saygın üyeleri katılmış. Atlar, kaplanlar, filler, gergedanlar... Ama aslan, balosuna davet ettiği hayvanlar konusunda seçiciymiş. Sadece kendi seviyesine uygun olan hayvanları çağırılmış.

Bir gün aslan yine o meşhur balolarından birini yapmaya karar vermiş. Aslan, bir ay sonra yapacağı balonun davetiyelerini dağıtma amacıyla güvercini çağırılmış. Güvercin başlamış davetiyeleri dağıtmaya. Atlara, kaplanlara, fillere gitmiş ama ormanın yeni üyesi olan fareye gitmemiş. Fare bunu öğrenince şaşırıp kalmış. Aslanla konuşmak istemiş ama aslanın yaşadığı bölgeye girmesine izin vermemişler. Bunun üzerine fare ne yapacağını, kiminle konuşacağını bilemeyip ormanın bilgesine yani baykuşa gitmeye karar vermiş. Baykuşa olan biteni anlattıktan sonra baykuş çok şaşırılmış. Aslanın geldiği duruma bir çare bulması gerektiğini düşünüp aslanla konuşmaya karar vermiş. Baykuş, aslanın yanına gidip demiş ki: "Aslan kardeş, bu nasıl bir misafirperverlik? Eskiden böyle değildin, yeni gelen komşumuza nasıl böyle davranırsın?" Baykuşun tavrına sinirlenen aslan da karşılık olarak: "Sen onu bunu geç de ne hakla bana hesap sorarsın? Bu ormanın kralı benim. Haddini bil, kararları ben veririm!" demiş. Baykuş, aslanın bu cevabı karşısında şok olmuş ve ona bir ders vermesi gerektiğini düşünmüş. Aslanın eski kibar hâline geri dönmesi ümidiyle ormanın büyücüsü tavus kuşuna gitmiş ve ondan balo günü aslan ile farenin vücutlarını bir günlüğüne değiştirmesini istemiş.

Günler geceleri kovalamış, balo günü gelmiş. Aslan, sabah kalktığında kendisini farenin yatağında bulunca şok geçirmiş. Hemen kalkıp kendi yuvasına gitmeye çalışmış ama fare şeklinde olduğu için kendi yuvasına her ne kadar uğraşsa da girememiş. Balonun olduğunu hatırlayıp balo mekânına gitmeye karar vermiş. Balonun olduğu yere giderken büyücü tavus kuşunun orada olduğunu hatırlamış ve ümidi artmış. Baloya gitmek üzere adımlarını atarken muhafız tilkiler girmesine izin vermemiş. O kadar emek harcadığı kendi balosuna, kendi seçimleri yüzünden girememiş. Balonun giriş kapısının kenarında çaresiz bir şekilde otururken yanına birden baykuş çıkıvermiş. Aslan baykuştan yardım istemiş, ona yalvarmış. Onun bu halini gören baykuş da aslana: "Ee aslan kardeş, ne ekersen onu biçersin!" demiş.

İmre KARAMAN 9 B - Doğa GÖRGÜLÜ 9 B

YALNIZLARIN GECESİ

Boş bir sokaktayım, bomboş. Nereye gittiğim belirsiz. Terk edilmişliğin verdiği acıyla, amaçsız, sonsuz bir yürüyüşteyim. Sonra bir bank görüp oturuyorum. İçimde anlamsız bir umut, hani belki biri geçip gider yalnızlığımdan diye. Biraz bekliyorum ama bakıyorum ki bende sokakta o gün yalnız kalacağız. Kalkıp gidiyorum. Sokak daha da boşalıyor, anlamını gitgide yitiriyor sanki. Pera sokaklarına iniyorum. Biliyorum oralar hiç boş kalmaz. Yürüyorum... tek bir insana bile rastlamıyorum. Anlamıyorum, nereye gider bunca insan?

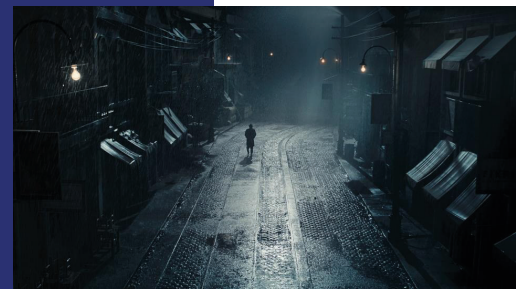
Umutum kırılmaya başlıyor. Son kalan umudumla yürümeye devam ediyorum. Yalnızlığın verdiği bitkinlikle bedenim yoruluyor fakat pes etmiyorum. Tek bir evin bile ışığı yanmıyor. Sokak lambasının titrek ışığına bel bağlamış birkaç güve kadar çaresiz hissediyorum. Bir kedi miyavlıyor. İçimde ki o yalnızlık bir saniyeliğine yok oluyor. Normalde hiçbir anlam ifade etmeyen bu ses bugün benim için bir anlam kazanıyor. Kediyi kucaklayıp seviyorum. Ben sevdiğim o yuvarlak, misket gözlerini kısarak bana mutluluğunu anlatmaya çalışıyor. Kediyi kucağımdan indirmeden onu seve seve yoluma devam ediyorum. Bir arayış içerisindeyim ama ilki gibi değil. Kedi bana bir umut oluyor. Adını Misket koyuyorum. Misket tüm gece yoldaşım oluyor. Ben Misketin yalnızlığını kucaklıyorum o da benimkini. Peki koskoca İstanbul'un yalnızlığını kucaklamaya yetebilecek miyiz?

Saniyeler, dakikalar, saatler geçiyor. Yelkovan akrebe yetişmeye çalışıyor. Canım gittikçe sıkılıyor, Misket'in verdiği umut yavaşta etkisini yitirmeye başlıyor. Havanın soğuğu içime işliyor. Mecalim kalmasa da şansımı denercesine Bebek'e yürüyorum. Sahil de belki bir akşam balıkçısı belki de bir sarhoşa rastlarım diye... Misket bir uyuyup bir uyanıyor. Uyanınca tiz bir sesle miyavlayıp bana bakıyor. Onu kucağımdan hiç indirmiyorum. O da giderse iyice yalnızlaşırım diye korkuyorum. Sahile inince sert bir rüzgâr yüzüme çarpıyor. Sanki boş sokaklardan o da şikâyet ediyor. Soğuğun etkisiyle Misket bana daha da sokuluyor. Bu yakınlık, bu güven beni mutlu ediyor.

Bebek de boş. Sanki denizde hiç balık kalmamış gibi balıkçıların hepsi gitmiş. Bütün dertler bir geceliğine silinmiş gibi sarhoş olup kayalıklara oturan müdavimler gitmiş. Herkes nereye, neden gitti? Giderken neden kimse bana haber vermedi?

Artık tükeniyorum. Misketi de alıp evin yolunu tutuyorum. Onu sokakta yalnız başına bırakıp gitmek istemiyorum. Tüm bu yolları geri yürüyorum. Eve dönerken kimseye rastlamıyorum. Gecenin sessizliğinde nefes alıp verişlerimi duyuyorum. Evime varıyorum. Anahtarı çeviriyorum. Sessizliğin içinde kilidin sesi yankılanıyor. Misketi yere bırakıp banyoya gidiyorum. Yorgun bedenimin suyla şifa bulmasını umuyorum. Bedenimi sıcak suyun kollarına bırakıyorum. Bedenim rahatlasa da aklım rahatlamıyor. Boş sokakları düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum. Suyun soğumaya başladığını hissettiğim vakit sudan çıkıyorum. Giyinip yatak odama gidiyorum. Misket çoktan uyumuş. Camın kenarındaki koltuğuma oturuyorum. Issız sokağı biraz daha izliyorum. Aslında çok uykum var ama İstanbul'u yalnız bırakmak istemiyorum. Dayanabildiğim kadar dayanmaya çalışıyorum. İstanbul, yalnızlığına çok içerlemiş olacak ki ağlamaya başlıyor. Evimin önündeki sokak lambasının ışığından gözyaşlarını izliyorum. Gözlerimi zor açık tutuyorum ama direnmiyorum. Gözyaşlarını izlemeye devam ediyorum. Sokak lambası sönüyor. Uyuyorum.

Ezgi BAYTAŞ 11 B



ANKARA MAHPUSU YAHUT ZEYNEP İÇİN

*"Ağlasa da gizliyor gözlerinin yaşını,
Bir kere eğemedim bu kadının başını."*

Nazım Hikmet'in çocukluk arkadaşı ve bu dizeleri ithaf ettiği "kadın" yazar: Suat Derviş. Onu bundan birkaç ay evvel bir okuma grubu sohbetinde tanıdım "Avdet" öyküsüyle. Sonrasında elimden düşmeyen kitaplarıyla Türk edebiyatında hak ettiği yeri bulamamış olmasına üzuldüm ve bu kadar geç keşfettiğim için kızdım kendime. Edebiyat dünyasında kadınlar birçok konuda için öncü olan Suat Derviş'i "Ankara Mahpusu" romanıyla tanıyın istedim.

Suat Derviş'in 1957 yılında Fransa'da yayımlanan ilk Türk romanı olma özelliği taşıyan Ankara Mahpusu, Türkiye'de ilk kez 1968 yılında yayımlanır. 18 dile de çevrilen bu eserinde Suat Derviş; bir aşk için hürriyetinden vazgeçen Vasfi üzerinden aşkı, gençlik heyecanlarını, zaafı, düşmüşleri, umudu ve özgürlüğü kaleme alır.

Suat Derviş; Ankara Mahpusu'nda güçlü betimlemeleri, akıcı anlatımı, dramatik kurgusu ve derin gözlem gücüyle kahramanlarına yanaşır, onları inceler, onların düşüncelerini özlü ve büyük bir doğrulukla veriyor. Gereksiz ayrıntıya geçmeden en sade, en tanıdık kelimelerle onların sözlerini ve davranışlarını çizer.

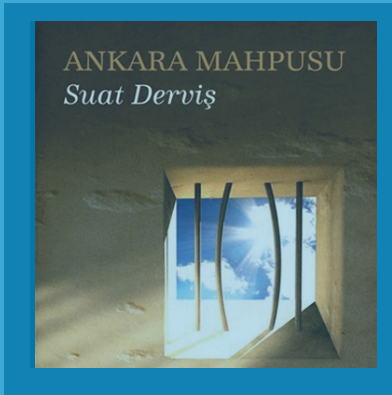
Sıklımadan okuyacağınız bu kitaptan güzel bir alıntı:

"Mutluluk belki de güneşin ışığındadır. Bir buğday tanesinde, insan gücünde, çalışma imkânında veya istirahattedir. O her şeydedir ve biz insanlar onun bir zerresini ele geçirdik mi, onun tamamını bulduğumuzu zanneder ve kısa bir zaman sonra yanıldığımızı anlarız. Mutluluk hayatın kendisindedir, onun bir unsuru değil, mutluluk hayatın ta kendisidir. Bütün zerrelere birbirini tedirgin etmeden birleştikleri bir ahenktir ve hayat işte bu ahenk olmalıdır."

İyi Okumalar,

Serap KUTLU
Türkçe Öğretmeni

KİTAP ÖNERİLERİ



İSKAMBİL KAĞITLARININ ESRARI

KITAP ÖNERİLERİ

Norveçli yazar Jostein Gaarder'in 1991 yılında yayımlanan ve dünyada büyük bir üne kavuşan "Sofie'nin Dünyası" adlı kitabından daha önce yazdığı "İskambil Kâğıtlarının Esrarı", okuyanı unutmayaacağı bir yolculuğa çıkarıyor.

"İskambil Kâğıtlarının Esrarı", uzun yıllar önce okuduğum, çok etkilenip etkisinden uzun bir süre kurtulamadığım bir kitap. Bugün tekrar okusam aynı duygu ve düşünceleri bana yaşatır mı bilmiyorum –belki de yeniden okuma zamanım gelmiştir ama özellikle genç biri benden okuma önerisi istediğinde aklıma gelen ilk kitap olma özelliğini yıllardır hiçbir kitaba kaptırmadı.

Bazı yayınevlerinin kitabı, çocuk kitapları kategorisinde göstermesine rağmen ben, öncelikli olarak gençlerin okuması gerektiğini düşünüyorum. Özellikle de felsefi düşünmeyi seven okurların beğeneceğine eminim.

Babası ile Norveç'in küçük bir şehrinde yaşamakta olan Hans Thomas, yıllar önce onları terk edip giden annesini bulmak üzere babasıyla beraber bir yolculuğa çıkar. Yolcuğun başlarında uğradıkları bir köyde kendisine bir fırıncı tarafından verilen çöreğin içinden çıkan küçük bir kitabı okumaya ve kitapta anlatılanları anlamaya çalışır.

Kitabı okurken sadece Hans Thomas ve babasının yolculuğuna tanık olmuyor, kendimiz de içsel bir yolculuğa çıkıyoruz. Şaşırtıcı bir kurguya sahip olan ve fantastik öğelerle süslenmiş bu kitabın her sayfasında içinde yaşadığımız dünyayı ve kendimizi tekrar tekrar sorguluyoruz.

Şimdi hatırlıyorum da kitabı bitirdiğimde koşarak gidip kendime bir joker dövmesi yaptırmak isteğiyle dolmuştum.

Her birimizin iskambil destesindeki Joker olması dileğiyle...

Tılsım ÇOLAK

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni



Yayınevi : PAN YAYINCILIK

İlk Yayınlanma Tarihi: 1990

Yazar: Jostein Gaarder

Çevirmen: Sabir Yücesoy

Sayfa sayısı: 351

Türler: Roman, Fantastik Kurgu, Felsefi Kurgu

Ödüller: Critics Prize for the Years Best Children's or Youth's Literature

Orijinal Dil: Norveççe

İŞTE Z KUŞAĞI

“Bizi tercih etmenizin sebebi nedir?”

“Aslında JobSnap’ten yolladığım video özgeçmişimde anlatmıştım ama sanırım onu izlemediniz. Teknoloji konusunda önemli adımlar atmışsınız fakat özellikle web sitenizi güncelleme konusunda belli eksiklikleriniz olduğunu da söyleyebilirim. Ama sorun değil, bu işle ilgilenen arkadaşlar için güzel bir Youtube kanalı önerebilirim. İş unvanı olarak “İlham Şefi” tabirini kendime çok yakıştıyorum, iş tanımım konusunda ise size en kısa zamanda bir öneri sunacağım. Bu arada kendi alanım dışında halkla ilişkiler departmanıya da irtibat halinde olmak isterim, açıkçası biraz da bu damarımı tatmin etmek istiyorum. Ayrıca şirketle ilgili bir problem yaşarsanız bana çekinmeden bildirebilirsiniz. Hepimiz hata yapabiliriz, değil mi? Hata yapmanın hayat felsefemde önemli bir yer var. Umarım bu şirkette de bol bol hatalarım olacak...”

Yukarıdaki diyalogun gidişatına göre boşluğu doldurunuz. Bu görüşmeyi gerçekleştiren insan kaynakları çalışanının yerinde olmak ister miydiniz? Hazırlıklı olun çünkü bu tarz diyaloglar çok yakın. İşte karşınızda Z kuşağı. Yani Z kuşağı artık iş’te.

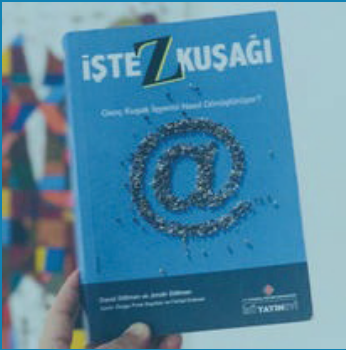
Kuşaklar hakkında hepimizin minimum düzeyde kulak dolgunluğu da olsa bir aşinalığımız vardır. “Bebek Patlaması Kuşağı”, “X kuşağı”, bebek patlaması kuşağının yetiştirdiği “Milenyumlular” (Y kuşağı) ve son olarak da X kuşağının yetiştirdiği “Z Kuşağı”. Elinizdeki kitap ise 1995 2012 arasında doğan ve ilk üyelerinin artık iş hayatına atılması yakın olan Z kuşağını anlatıyor ve iş hayatının onlara hazır olup olmadığını sorguluyor.

Kitabın yazarı David Stillman, uzun yıllar kuşaklar üzerine araştırma yapmış bir konuşmacı. Kendisini X kuşağı üyesi olarak konumlandırıyor. Diyeceksiniz ki X kuşağından birisinin yepyeni Z kuşağı hakkında bizleri bilgilendirmesi ne kadar gerçekçi? İşte en ilginç nokta ise yazarın, kitabı Z kuşağı mensubu 17 yaşındaki oğlu Jonah Stillman ile birlikte hazırlamış olması. Kitaba teatral bir form kazandıran ve okuyucuyu düşünmeye en çok sevk eden faktörü, kuşak çatışmasının ortaya çıktığı ve seviyeli bir mizah dozu barındıran babaoğul diyalogları. Kitabın akıcı bir üslupla hazırlanmış çevirisinde de aynı sürpriz göze çarpıyor. (Kitabı X kuşağı bir çevirmen Duygu Pınar Kayıhan, kitabı Z kuşağı oğlu Ferhat Erduran’la birlikte çevirmiş.)

Kitapta sadece Z kuşağının özelliklerini değil, diğer kuşakların birbirleriyle etkileşimlerini ve ilişkilerini de bulacaksınız. Bazı temel başlıklar üzerinden ilerlemek, kitabın anlaşılabilirliği açısından analitik bir çerçeveye oluşturmuş. İlk olarak kuşak isimlerinin nereden geldiğinden bahseden kitap, kuşakların nasıl ortaya çıktığını ve toplumsal koşullara göre nasıl şekillendiğini inceliyor. Daha sonra ise Z kuşağının bazı temel özellikleri üzerine yoğunlaşmış bu noktaların onları iş yaşamında hangi yönde etkileyeceğini irdeliyor. Bu özellikleri şu şekilde sıralayabiliriz: Fijitallik, Aşırı Kişiselleştirme, Gerçekçilik, Biz Ekonomcilik, Kaçırma Korkusu, Kendin Yapçılık ve Hirs. Kitapta Z kuşağının temel özellikleri olduğu belirtilen bu maddelerin ayrıntılarını ve diğer kuşaklarda nasıl karşılık bulduğunu inceleme fırsatınız olacak.

Tamamen teknolojinin içine doğmuş Z kuşağı, fiziksel olanla dijital olan ayrımının ortadan kalktığı bir fijitalleşme evriminin ilk kuşağı. En iyi öğretmenin YouTube olduğu, en iyi iletişimin emojilerle gerçekleştiği en pratik etkileşimin Skype ile yapıldığını kanıksamış olan fakat her şeye rağmen yüz yüze iletişime çok önem veren bu kuşağı iş hayatına katmak isteyenler nasıl bir politika izleyecek? Kariyer planları, unvanlarını ve hatta görev tanımlarının da tamamen kendilerine özel olmasını önemseyen bu kuşak karşısında nasıl bir iş hayatı bulacak?

Z kuşağının bir diğer önemli özelliği de gerçekçilik. Durgunluk, terör, şiddet, dengesizlik, kargaşa ve belirsizlik çağında yetişen bu kuşak hepimizden çok daha gerçekçi. Kitabın Z kuşağı yazarı Jonah Stillman, durumu çok güzel özetlemiş: “Biz, ergenliğimizde Harry Potter gibi mistik filmlerin dünyasına pek kaçamadık. Benim



İŞTE Z KUŞAĞI

kuşağım Açlık Oyunları'nda önüne geçilmesi imkânsız gibi görünen durumlarla yüzleşip daha iyi bir toplum yaratmak için bunları aşan Katniss Everdeen gibi rol modellerinin olduğu karanlık, kıyamet sonrası hikâyelerle "eğlendirildi". Dünyayı yalnızca kötülük ve kasvet dolu bir yer olarak görüyor değiliz. Hayatta kalmak ve başarılı olmak için neler yapmamız gerektiği konusunda gerçekçi olmamız gerektiğini düşünüyoruz sadece". Dolayısıyla hedeflerine yoğunlaşırken gerçekçi düşünüp üniversite eğitimini tamamen bir yük olarak görebilmelerine şaşmamak gerekir. Ayrıca, şirketlerin reklam amaçlı olarak kullandığı cümlelerin doğruluğuna inanmayacak bir Z kuşağını ikna edebilmek gerçekten çok zor olacak.

Bu kuşak, kaynakları en iyi şekilde değerlendirme konusunda usta. İşyerinde beceri paylaşımı yoluna gidebileceklerdir. Yani bir işi bir arkadaşının ondan çok daha iyi yapabileceğine inanıyorsa onun yapmasını isteyecek ve kendisi de eğilimine göre iş talep edecektir. Enerjinin gereksiz yere harcanmasına tahammül edemeyecekler ve sizden de bu konuda destek bekleyeceklerdir. Ayrıca "Kendin Yap" konseptiyle büyüdükleri için bunun yansımalarını görmek de şaşırtıcı olmayacak. Sorunları geleneksel yollardan çözme çizgisinin dışına çıkacaklarını söyleyebiliriz. Bunun yanında iş hayatı dışında başka uzmanlık alanlarına da odaklanabilecekler ve kenardan farklı işler de yürütebilecekler. İş dünyası ise böyle bir anlayışı ne kadar benimseyecek, göreceğiz.

Bunun yanında bu kuşak üzerinde belli korkularımız olduğunu belirtmeden olmaz. Özellikle sosyal medyayı kullanma sıklıkları ve özel hayatlarını fazlasıyla ifşa ediyor oluşları korkumuzu besleyen unsurlardan. Aslında durum sandığımız kadar sorunlu değil. Onlar tamamen denetime maruz kalmış bir kuşak ve durumun farkındalar. Özellikle teknolojinin gelişimiyle çocukları bu konuda kontrol etmek de kolaylaştı. Onlar da bunu bilerek hareket ediyorlar ve dışarıya paylaşım yapmaktan ziyade kendi aralarındaki iletişime odaklanmış durumdadır. Dolayısıyla Facebook'ta özel hayatını rahatlıkla paylaşan Y kuşaklılardan çok daha temkinli olduklarını söyleyebiliriz.

Bizler tamamen teknolojinin içine doğmuş bambaşka bir kuşağın gözümüzün önünde büyüdüğünü gözlemliyoruz. Özellikle X kuşağı ebeveynler ve X-Y kuşağı öğretmenler olarak bu kuşağı tanıma konusunda belli deneyimlere sahibiz. Fakat iş hayatı yeni çalışanlarını kendi bünyelerine nasıl adapte edecek ve bu gençler kendi geleceklerini bizlerin yardımıyla nasıl çizecekler? Bu noktaya yoğunlaşmanın zamanı geldi.

Yazının başına gelelim ve diyalogu tamamlayalım.

Hata yapmanın hayat felsefemde önemli bir yeri var. Umarım burada da bol bol hatalarım olacak.

Hata mı? Hangi şirket bol bol hata yapmanıza tolerans gösterir ki?

Sanırım onları anlamanın ve onlara yardımcı olmanın yolu onlara doğru soruları sormaktan geçiyor. "Biz senin için ne yapabiliriz?" belki de iletişime başlamak için basit ama gerçekçi bir soru olacak.

Keyifli okumalar...

Eser DİLSÖZ
Matematik Öğretmeni

KITAP ÖNERİLERİ



KRALİÇEYİ KURTARMAK

Vladimir Tumanov'un kaleme aldığı Kraliçeyi Kurtarmak her ne kadar çocuk kitabı gibi gözükse de her yaş grubuna hitap eden ve okuyucuyu içine çeken türden bir kitap.

Hikâye, ana karakter Aleks'in yolda bulduğu sihirli bir kalemle başlıyor. Bu kalem en zor matematik problemlerini bile çözebilen büyülü bir kalem. Derken, Aleks kitaplığında daha önce hiç fark etmediği bir kitap fark ediyor. Kitabı incelemeye başlıyor, ilk sayfada bir bilmece görüyor. Bilmece çok zor olunca kitabın sayfalarına bakmak istiyor fakat diğer sayfalar açılmıyor. Aleks bu duruma biraz şaşırıyor fakat bu durum biraz da ilgisini çekiyor. Başlıyor ilk bulmacayı çözmeye, çok zorlandığı için okul da arkadaşları Sam ve Vanessa'ya soruyor. Kitap resmen bu üç arkadaşı esir alıyor çünkü her bulmacadan sonra karşılıklarına başka bir şey çıkıyor. Daha sonra bu kitabın içinde bir şeyin gizli olduğunu fark ediyorlar...

Daha fazla bilgi yok sevgili okurlar. Okumanızı tavsiye ettiğim bu kitabı kesinlikle elinizden düşüremeyeceksiniz.

Ezgi BAYTAŞ 11 B

MİDAS'IN KULAKLARI, MİDAS'IN ALTINLARI VE MİDAS'IN KÖRDÜĞÜMÜ

Kuşkusuz, son zamanlarda okuduğum en güzel kitaplardan biri Güngör Dilmen'e ait "Midas'ın Kulakları, Midas'ın Altınları ve Midas'ın Kördüğümü" isimli oyunlardan oluşan tiyatro eseri. Tarih ve edebiyatseverler için hem eğlendirici hem de öğretici bir kitap olduğunu söyleyebilirim. Kitabı okurken kendinizi, bir an Frig topraklarında bulabilir; Midas'ın bitmek bilmeyen hırsının ve açgözlülüğünün devletin çöküşünde, halkın mutsuzlaşmasında ve çarkın durmasında ne kadar etkili olduğunu görebilirsiniz. Bir taraftan Midas'ın düştüğü komik durumlara gülerken bir taraftan da Midas'ın hatalarına kızmanız da cabası. Belki de bu yönüyle, siyasilerin ve ders çıkarması gereken pek çok kişinin okuması gereken en iyi kitaplardan biri olduğunu söyleyebiliriz.

Keyifli okumalar...

Ülkü ÖZTÜRK

Sosyal Bilgiler Öğretmeni

ÖLMÜŞ EŞEK

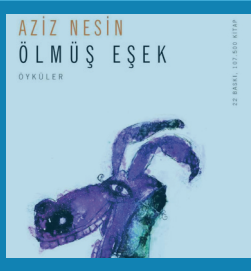
Bu kadar mı güzel anlatılır gözlemler! Bu kitabı mutlaka okumanızı tavsiye ediyorum. Günlük yaşamdaki sıkıntıları, dengesizlikleri, komiklikleri, çarpıklıkları ne güzel dile getirmiş Aziz Nesin!

23 mektuptan oluşuyor kitap. Ölmüş eşeğin eşek arısına yazdığı mektuplar. Ötülerin kendi aralarındaki konuşmaları bir ironi. Her hikâye toplumun içinden. 1957'de yazmış kitabı Aziz Nesin. O yıllarda ne sıkıntılar, ne adaletsizlikler çekilmiş, hepsini anlamak mümkün. Olayları anlatırken doğruları da hikâyeden çıkarabiliyorsunuz.

Yazarımız halkın içinden biri olduğu için her mektubunda mizahî bir dil kullanmış. Kitabı okurken yüzünüzde bir gülümsemenin belirmesine hatta bazen de gülme krizine girilmesine engel olamıyorsunuz.

Işıl ÖZHEKİM

Sosyal Bilgiler Öğretmeni





A PLACE THAT I FEEL FREE

There is a place that makes me comfortable and happy even when I am just thinking about it. That place is our summerhouse in Kuşadası. We have been going there every year since I was a little baby. I have known my friends from Kuşadası for 12 years. We grew up together and I love being there with them.

When we were there my friends, my sister and I would always go to the park that is near to our house. We would play and run around. When we were running with our sandals, they always bothered us so we left them near to our favorite slide. The blue slide was the best slide of all. It was fast and fun we never got bored when we were sliding the blue one. I remember the times that we played all night at the park. I remember the smell of the flowers and the beautiful sea. The smell was like the best perfume that you could ever smell.

Sometimes we would wake up at 7 a.m. to go to the quite, relaxing and beautiful sea. We would smell until our feet could not reach to the bottom of the sea. Then we would try to go back to the coast. When we got back, we would play with the warm. We would make sand castles and we would try to find the most beautiful rock in the beach. We would play until our skin got tan because of the strong, shiny sun. Then we would rush back to our houses because of the hot weather. After that, we would grab our bikes and we would ride our bicycles until end of the road. I remember the day that I learned riding the bicycle. I was so nervous and scared because every time I would try and fell to the ground and would hurt myself. However, at the end of the day I finally learned how to ride without falling. I went to the beach and I rode my bike with the sunset. I was the happiest person in the world and I felt free.

I also remember the day that we found our 8 years old cat. She was in a little box near the blue garbage bin. She was crying so we took her, at first we could not understand if it was a cat, dog or a rat. We gave her some milk and we loved her so much that we decide to keep her. I remember her little blue eyes and shiny black fur. She was the cutest thing that I had ever seen.

When we started to prepare I would always get sad because I knew I would always miss the freedom that I had when I was there.

Hazal Aimi EREN PREP

ADVENTURES OF ONUR AND JOHNNY



The year was 1960, after living in the metro for 7 years, Onur decided it was time to explore what has happened to the world after the bombs dropped. "Does anybody want to come and explore the wasteland with me?" Onur shouted at the settlers in the metro. The whole metro went silent. Then, a familiar voice shouted: "I'll come with you!". That voice belonged to Johnny, who was well known in the metro for helping repopulate since most of the population did not make it to the metros to hide from the bombs that ended up wiping out %98 of the human population. Onur was glad that Johnny agreed to come with him because he thought that it would be much easier to survive with 2 people around.

The next day, Onur and Johnny set out into the wasteland. They made it their goal to find other people that might have survived the bombs. The first thing they noticed once exiting the metro was the weird plants that were growing near the entrance of the metro.

"Don't go near the plants!" Onur shouted once he noticed Johnny walking towards the plants. After wandering all day, Onur decided it was time for them to give up searching for other survivors for the day. After heating up some baked beans they brought from the metro, Onur started to divide the beans equally between themselves.

"I'll need more food than this!" Johnny said as he stared at his plate.

"I don't think you could eat any more than this!" Onur said as he started to eat his beans. Johnny insisted that he need more beans than he had. "Here take your beans!" said Onur angrily, as he put half of his beans on Johnny's plate. It was at this moment that Onur realized that bringing Johnny around with him was probably not the best idea.

The next day, after searching for many hours, Onur and Johnny found what seemed to be a settlement. "Come on Johnny, let's investigate!" said Onur hopefully.

After looking around the settlement, they weren't able to find anyone. "Let's rest here a little while," said Onur, tired and hungry.

While Onur was resting on a chair, Johnny was looking around inside one of the huts in the settlement. "Look at this!" Johnny shouted as he found a big tunnel in one of the huts.

Onur rushed over to Johnny and regained hope, as he realized that there probably were people in the tunnel because was lit with torches. "I hear humming." Johnny said as they both ventured inside the tunnel. At the end of the tunnel, there was a large room that seemed to be the source of the humming.

Onur peaked his head into the room and saw where the humming sound was coming from. The sound was coming from people who were meditating. "Hello!" Onur shouted. The people who were meditating looked at Onur in shock. A small bald man walked towards Onur and greeted him. "We are the children of Atom. We survived all this time by worshipping the radiation." the man explained.

"How does that work?" asked Johnny.

"Instead of fearing the radiation, we expose ourselves to the radiation as much as possible. This way instead of getting sick, we end up harnessing its power," said the bald man. The bald man invited them to stay in their village for the night.

"Sure!" Onur exclaimed.

That night, while trying to sleep, Johnny whispered "I think we should get out of here, these people seem scary," to Onur.

"I'm sure we will be fine." said Onur. After a weird sound started coming from Onur's bag, they woke up. After looking around in the hut, they realized that the villagers locked the hut that they were staying in.

Johnny looked in Onur's bag and screamed: "Your Geiger counter is going crazy!".

Onur rushed to look and realized what the villagers were doing to them. "The villagers are exposing us to very high amounts of radiation on purpose!" said Onur. Luckily, Johnny was very strong and was able to make a hole in the wall big enough to climb out of. Once escaping the village, Onur apologized to Johnny for not being nice. Unfortunately, Onur and Johnny fell sick from radiation poisoning and both ended up dying 3 days later.

NOODLES

In a crowded city lived an old lady called Rose. Rose was 68 years old, her apartment was the oldest one in town which didn't help her at all. She had leaks on her ceiling whenever it rained. Rose was trying to deal with her problems the best she could. Rose made money by knitting and selling blankets in her shop. She didn't have many customers but she could make enough money to make a living. She wasn't all alone in her flat, she had three cats. Rose treated her cats like family. She loved them with all her heart. She even made beds for her cats. Her cats were everything she ever had.

It was a cold night so Rose lit the fireplace and sat down on her rocking chair. She took some red wool from the basket to her and started knitting. Checkers, the fluffy black and white cat jumped from the sofa and started walking nearby the fireplace. He curled up nearby the fireplace and started purring. Rose pet Checkers's head. Meanwhile Cookie, the calico kitten was playing with the squeaky rat toy that Rose had made for her. Cookie tossed the plush rat all around the house. After chasing the rat toy for about 45 minutes Cookie was tired and went near the fireplace to snuggle up with Checkers. When Rose was just about to fall asleep the door rang. Rose walked across the hallway and used the escalator to go downstairs. She opened the door cautiously but no one was around on the street. There was a black wooden box right outside. She took the box to her flat. The box was heavy and had strange carvings all over it. All of the five cats were a bit frightened of this mysterious box. Finally Rose put the box near the fireplace. She opened the lid and there was an enormous egg inside. The egg was put on top of some gold coins and were shining ever so brightly on Rose's eyes. Rose was now almost convinced that she was dreaming. Rose touched the coins that were clearly solid gold. She wiped her pink framed glasses and took a closer look on the egg. The egg had orange, green and yellow swirls of color. Rose couldn't imagine what would hatch out of an egg this large. She sat down on the sofa and let the cats inspect the box.

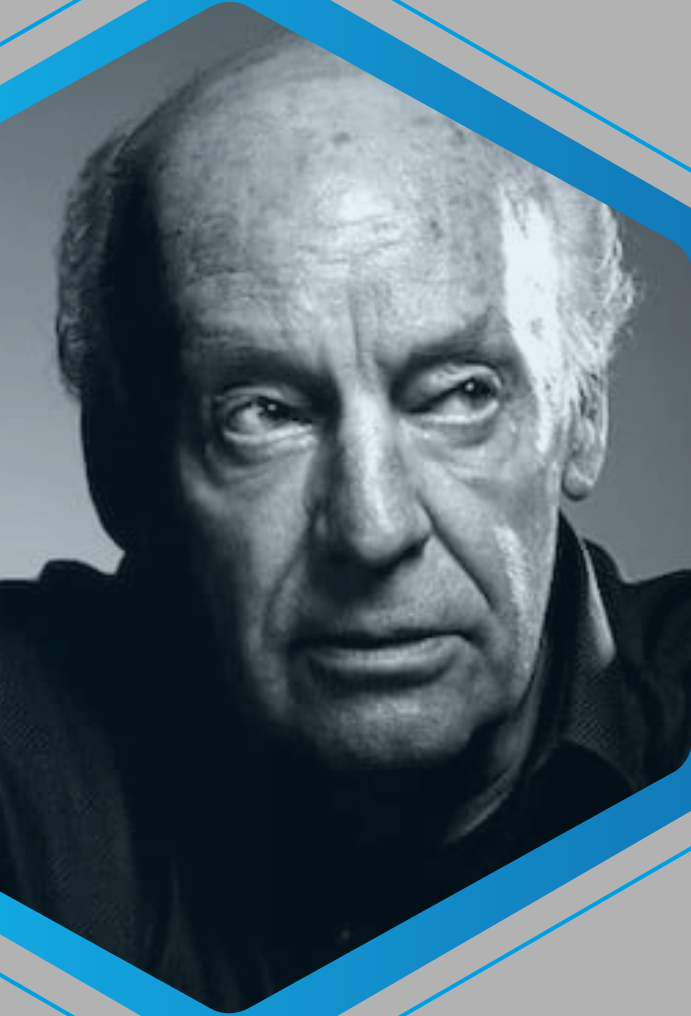
When Ash woke up Rose, the fire was already out and daylight was peaking through the curtains. Ash, the 13 year old gray cat was right beside her. Ash was the oldest cat in the flat. Rose turned around to look at the box that she left nearby the fireplace. Everything was in its place. "It wasn't a dream after all..." Rose said to herself. But when she was just about to go back to sleep, she realized that the egg was missing. She jumped out of the sofa and took a closer look with her pink framed glasses. There were pieces of the enormous egg all around the box. At first Rose thought that one of her cats might have broken the egg while playing with it. After selling some blankets Rose was hungry so she bought some noodles on her way home. She put the noodle boxes on the table. Then what she saw shook her mind. It was a baby dragon playing with the cats! Rose sat on the sofa slowly. The dragon was interested in her so she too sat on the sofa. Rose was still hungry so she took her noodles out of the takeout box. When Rose was just about to have her first bite, the dragon walked near her feet and did what most of her cats would have done when they saw her eating. After Rose put some chicken noodles in a bowl and gave it to the dragon. The dragon was making a mess while eating, but Rose couldn't just put her in a box and throw the box away. So Rose decided to keep the little dragon that she named Noodles. After some days had passed Noodles was acting more and more like a cat.

One day two cops knocked on Rose's door. They said " Good morning Miss Collins we are from the NYPD. We won't take much of your time. We just want to ask a couple of questions."

Rose got worried and said, "Just a moment officer!". Rose opened the door slowly.

One of the officers said " We have a search warrant. Do you mind if I come in? ". Rose was trying to hide Noodles. "Why is the fireplace lit?" one of the officers asked. Rose knew she didn't light the fireplace but she didn't say anything. She looked a bit suspicious but the officers couldn't find anything so they left. After the officers were gone Rose saw the baby dragon coming out of the fireplace unharmed. She noticed a note in the box. The note said that there were three more baby dragons around New York with coordinates to their locations. Rose knew that leaving the dragon would be too dangerous and took Noodles and all three of her cats to find the rest of the dragons.

EDUARDO GALEANO



Eduardo Germán María Hughes Galeano, nació en Montevideo, Uruguay, el 3 de septiembre de 1940. Durante su juventud se empleó como obrero de fábrica, dibujante, pintor, mensajero, mecanógrafo y cajero de banco. Durante su vida, impreso muchos libros sobre todos los humanos.

En 1960 inició su carrera periodística como editor de la que sería la mítica revista Marcha. Galeano escribía artículos políticos sobre las guerras europeas y sobre el nuevo orden mundial. Este periódico después de 35 años se cerró en 1974 .

En su libro EL FÚTBOL A SOL Y SOMBRA habla de su pasión única. Su pasión era el fútbol pero sufría de tuberculosis. Y tampoco tenía talento. Como dice el autor "sus piernas no querían".

Su obra más leída es LAS VENAS ABIERTAS DE AMÉRICA LATINA. En este libro el autor nos cuenta la historia de América Latina, desde la colonización europea hasta su publicación. Galeano con este libro ganó mención honorífica del Premio Casa de Las Américas.

Su libro que se llama MUJERES es sobre todas las mujeres en todo el mundo de todos los tiempos y de todos los continentes. No cuenta solo las mujeres

quienes son famosas, además las que no tienen nombres y las hazañas colectivas de mujeres anónimas.

Eduardo Galeano tiene muchas películas también. Muchos libros de él ha sido adoptado al cine. Además era el guionista de muchas películas. Por ejemplo escribió el guión de la película que se llama " El siglo del viento". El siglo del viento es una película documental coproducción de Argentina, Alemania, Francia, Uruguay y España

Él murió el 13 de abril de 2015, en Montevideo a causa del cáncer pulmonar que desde hace muchos años le aquejaba.

Me gusta Eduardo Galeano porque tiene un estilo muy sencillo pero también muy profundo. Ha mencionado los sujetos que son refieren a todo la humanidad.

Zeynep Ece EREZ 10 B

LÄNDERVERGLEICH (DIE TÜRKEI UND DEUTSCHLAND)

Die Flagge von Deutschland ist schwarz, rot und nicht gelb sondern Gold. Die Hauptstadt von Deutschland ist Berlin. Einige Nachbarländer von Deutschland sind die Schweiz und Österreich. Die Flagge der Türkei ist weiss und rot. Die Hauptstadt von der Türkei ist Ankara. Einige Nachbarländer der Türkei sind Armenien und Bulgarien.

Deutschland ist ein Land der Attraktion und hat viele Sehenswürdigkeiten. Einige davon sind: Brandenburger Tor und Berliner Dom. Die Türkei hat auch viele Sehenswürdigkeiten für die Touristen. Zum Beispiel Anitkabir und Sultanahmet Moschee.

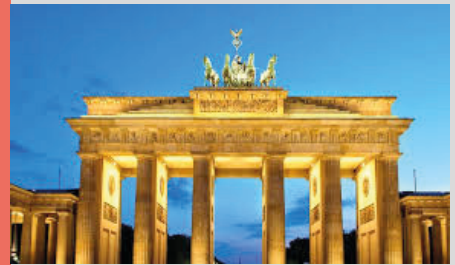
Die Strassen von Deutschland sind sauber und breit. Die Strassen und Wege werden von der Stadtreinigung gereinigt. Die Gehwege sind auch sehr breit. Aber in der Türkei gab es viele enge Strassen. Da können nur Menschen gehen. Und auf den engen Strassen sind viele Verkaufstische.

Unterschiedliche Haustypen kann man in Deutschland sehen. Das sind: Einfamilienhaus, Mehrfamilienhaus und Reihenhäuser. Aber in der Türkei gab es: Hochhaus, Geschlosseneswohn und illegal gebautes Haus. Zum Beispiel in einem geschlosseneswohn wohnen meistens die Familien

Essgewohnheiten sind in Deutschland "Fastfood". Aber in der Türkei Hausmanskost. In Deutschland essen die Jugendliche Wurst und Pommes Frites. Sie mögen auch Kuchen. Die Türken essen Fleisch und Türkische Pizza. Aber die Jugendliche essen wie in Deutschland Fastfood.

In Deutschland trinken die Leute Mineralwasser. Aber in der Türkei trinken sie Wasser. Berühmte Getränke von Deutschland sind Bier und Spezi. In der Türkei trinken sie Ayran und Rote Bete. Rote Bete ist ein traditionelles Getränk. Rote Bete schmeckt mit Kebap sehr gut.

Die Jugendliche von Deutschland gehen gern ins Jugendzentrum. Und dort treffen Sie mit Freunden und spielen sie Billard oder Flipper. Aber in der Türkei ein bisschen anders. Die Jugendliche treffen meistens im Einkaufszentrum. Und dort kaufen sie ein oder essen sie etwas.



İpek KARAGÖZ 10 B



SUIVRE SES RÊVES

Mon plus grand rêve est d'ouvrir un café et devenir un grand chef. Cuisiner est ma passion. Cela me plaît beaucoup et pour réaliser mes rêves je suis prête à faire tout. Mon bonheur dépend de moi.

Tout a commencé après avoir regardé un tv programme intitulait « Master Chef Pour Les Enfants ». Ils étaient jeunes comme moi et ils pouvaient cuisiner les plus difficiles recettes. À partir du moment, je me suis demandé « Pourquoi pas ? » et j'ai répondu « Bien sûr si tu veux, tu peux » J'ai commencé tout de suite. Je suis allée directement à la cuisine et j'ai fait des cookies. Il faut être honnête, Cuisiner n'est pas une chose facile mais il ne faut rien abandonner et continuer d'être patient.

Après les cookies, j'ai acheté beaucoup de livres, j'ai regardé plusieurs tv programmes. J'ai voulu savoir tout pour bien cuisiner. J'ai réalisé que cuisiner est le sens de vie pour moi et ce n'est pas une chose que vous faites seulement en mélangeant des ingrédients, c'est un art.

Ma passion a grandi de jour en jour. Chaque jour, je cuisine et j'essaie de nouvelles recettes et je ne me sens jamais fatiguée. J'ai créé un blog sur Instagram et vous trouvez les recettes que je fais. Cuisiner m'aide aussi pour exprimer mes sentiments par exemple je fais des cupcakes pour les anniversaire de mes amis. C'est un moyen amusant et intéressant de montrer comment je les aime.

Je pense qu'il faut avoir le courage de faire ce que l'on aime. Si vous avez une passion ou un rêve, je vous conseille de le réaliser pour éviter de vivre avec des regrets. Si vous croyez, vous vous sentez d'être capable à faire tout. Je n'ai pas encore réalisé mon rêve mais j'ai voulu partager mon histoire et mon parcours en espérant vous inspirer à suivre vos rêves et à vous donner de la force.

Sezi HASIN 10 A

ANAOKULU - İLKOKUL - ORTAOKUL - LİSE
Cemil Topuzlu Cad. No : 100 34728 Caddebostan / İSTANBUL
T. +90 216 411 39 23 - F. +90 216 411 39 26
bilgi@irmak.k12.tr / www.irmak.k12.tr

